

37. TRAPSAVEC 2011

SBORNÍK TRAMPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ

TRAPSAVEC

Propozice platné pro 38. ročník TRAPSAVEC

- Souti ž je tematicky zaměřená na práce zasvěcené péči o rodinu a trampování.
- Souti ž se v těchto kategoriích:
 - **KATEGORIE OLDPSAVCŮ – PRÓZA a POEZIE** – v těchto kategoriích souti ž ti, kteří získali v souti ži tři a více cen
 - **PRÓZA a POEZIE** – v těchto kategoriích souti ž všichni, kteří ještě nemají tři a více cen z Trapsavce; nejlépe ohodnocená práce autora/autorky do 23 let může získat čestné uznání **Malý Trapsavec**
- Nejlépe ohodnocená práce bez rozdílu kategorie získává hlavní cenu – **ZLATÉHO TRAPSAVCE!**
- Každý účastník může do souti ž zaslat maximálně tři povídky (s rozsahem do čtyř stran textu) a maximálně tři básně.
- Své práce pošlete elektronickou poštou na kontaktní e-mail – touto cestou vám bude doručeno zvadlo na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků. Do e-mailu prosím uvádíte své občanské jméno s příjmením a kategorií, případně i adresu a věk.
- Stále máte možnost posílat své práce i běžnou poštou na uvedenou kontaktní adresu (stačí v jedné nepodepsané kopii). Na přiložený lístek prosím uveďte své občanské jméno s příjmením a kategorií, případně i adresu a věk. Pokud chcete poslat zvadlo na slavnostní oheň s vyhlášením výsledků, přiložte odfixovanou obálku se zpáteční adresou.
- Zasláním své práce do souti ž dávají autoři pořadatelům právo ke zveřejnění jejich příspěvků na internetu i v tisku, a také je používat k propagaci souti ž.
- Organizátoři souti ž budou i nadále oslovovat autory a autorky účastnící se souti ž a vydávat jim sbírky ve spolupráci se Sdružením Avalon.

Uzávěrka 38. ročníku souti ž Trapsavec je 29. února 2012.

Kontakt:

Iva Draculea Spurná
Klapkova 33
Praha 8–Kobylisy
182 00

e-mail: soutez.Trapsavec@seznam.cz
www.trapsavec.cz

Potřinácté a přece poprvé

Vážně, už potřinácté se Trapsavce účastním nejen jako občasný soutěžící, ale hlavně jako spolupředatel. Abyste to nemuseli počítat, v roce 1999 jsme s Tonym připravovali slavnostní oheň, zatímco si Atka s Juanem odkroutili pátý rok pořadatelství, které nám pak předali. Ale tento poslední, číslovkou naprosto nezajímavý až fádni 37. ročník, má pro mě hodně poprvé.

Poprvé jsem jej pořádala sama. I když to vlastně není pravda, protože je kolem mě naštěstí dost lidí, kteří mi neustále a opakovaně pomáhají. Ráda bych proto poděkovala za pomoc a podporu Čepkovi, protože zajistil letošní tábořiště, včetně dřeva, vody a spousty dalších „drobností“; Belmondovi s Bublinou, Madelaine, Vokounovi se Strunkou, Víťovi se Šklíbou za účast při organizování sobotního programu a celoroční morální podporu; Štěhňeti jako pořadatele spřízněné Trasy a za organizování tomboly a sazbu sborníčku... a všem dalším, kteří přispěli svojí prací na cenách, camrátkách a dárcích do tomboly, k tomu, že oheň v Zapomenutém údolí u Drahňovic se vydařil; a samozřejmě poděkování patří i porotcům! Svě poprvé si v porotě odbyl Kuba Horák.

Soutěž má poprvé své vlastní oficiální webové stránky.

Poprvé byla možnost poslat příspěvky mailem pro všechny soutěžící. K mému velkému překvapení se nekonala téměř žádná panika, příspěvky chodily postupně, samozřejmě nejvíc v posledním týdnu. Poslední mail přišel ve 23:51 od Pavlíš.

Poprvé jsem byla v rozhlasovém studiu a natočila rozhovor o Trapsavci pro radio Folk.

Poslední poprvé je soukromé – po všech těch letech jsem poprvé nebyla u toho, když nový držitel Zlatého Trapsavce zvedl s vítězným gestem nad hlavu legendární sošku, protože jsem se poprvé stala matkou jen pár dní před tím...

Doufám ale, že přes všechna tato poprvé se oheň vydařil. Pro úplnost uvádím že se letos soutěže zúčastnilo 55 autorů s 74 básněmi a 46 povídkami (celkem tedy došlo 120 příspěvků). Gratuluji těm oceněným a těším se za rok na příštím vyhlášení výsledků.

Draculea

Výsledky 37. ročníku literární soutěže TRAPSAVEC 2011

Zlatý Trapsavec

Díky Danny! – Václav Vašík Stričko

Malý Trapsavec

(zvláštní ocenění pro nejlépe ohodnocenou práci autora do 23 let)

V nás – Barbora Hakenová

Poezie

1. místo: Noční vtáci – Peter Joko Jokl
2. místo: Naša mamka – Maťa Vrana Jendreková
3. místo: Únor – Jaroslav Bača Beneš
3. místo: Pre koho, s kým a prečo – Peter Joko Jokl

Poezie oldpsavců

1. místo: Stopou slepých ptáků – František Čára Brejcha
2. místo: Štěstí na pátou – František Čára Brejcha

Próza

1. místo: Vlastovka od Bílé skály – Jan Přebal Pohunek
2. místo: Dlouhý den a dlouhá noc – Jiří Pígo Nosek
3. místo: Vodákův Hubertus – Jiří Pígo Nosek
3. místo: Šílenec – Jan Hafran Frána

Próza oldpsavců

1. místo: Trampo Nostra – Michael Tony Antony
2. místo: Špinavý uši – Jan Jeňýk Valeš

Noví oldpsavci:

Peter Joko Jokl
Jan Přebal Pohunek
Jan Hafran Frána

Porotci:

Vlastimila Atka Hlavatá
Gabriela Madelaine Vitová
Hanka Hosnedlová
Milan Belmondo Plch
Jakub Horák

Špinavý uši (Cimburovi)

Hospoda „U čtyř stehů“ byla vskutku na světové úrovni. Pradědeček hospodské válčil na frontách velké války v Itálii, na denním menu byla francouzská polívka a španělské ptáčky a u rohového stolu posedávali dva Bulhaři a hráli domino. Klapání plastových kamenů na umakartovou desku stolu a praskání dřeva v těžkých litinových kamnech byly také jediné zvuky, které dokazovaly, že je místnost skutečný a trojrozměrný prostor. Jinak vše připomínalo nažloutlé fotografie z první republiky. Podlaha s rejžákem vybělených prken, otulé stoly s tlustýma nohama obklopené ze všech stran štíhlýma nohama půvabných thonetek, hluché i němé pendlovky mezi okny na zdi a na mír a klid v hospodě dohlížející barvotiskový andělíček nad výčepem. Další, tentokrát barokní anděl, stál za smaltovanou pípou a koukal skrz nás a skrz otevřené dveře na drobné mžení na dvorku před hospodou. To drobné mžení bylo i důvodem, proč jsme před chvilkou vstoupili do hospody, kde všechno, včetně skládaného toaletního papíru na dřevěném hajzlíku se srdíčkem, pamatovalo ještě pubertální Adinu Mandlovou.

Hned po obědě jsme opustili další promáčené nešťastníky čvachtající v malém údolíčku pět kilometrů odtud, kde měl večer zahořet další oheň Trapsavce. Mně osobně propršela za dpo-

ledne i stará celta a tak jsem se dlouho nevzpíral nabídce, zkusit vyrazit do nějaké hospody. Myslím, že právě Delon, našel na své mapě symbol červeného obdélníčku s vlaječkou ve vsi Lhota. Šlapat pět kilometrů s určitou nadějí mě připadalo stále jako lepší nápad, než ležet půl dne v promáčeném stanu zcela bez naděje. Tak jsem se k té partičce připojil. Navíc jsem mohl prožít celé odpoledne v přítomnosti toho nejlepšího, co v trapsavecké soutěži vyzrálo a dozvědět se něco i sám o sobě. A nemínil jsem s tím sebeznaváním moc dlouho otálet.

Hned jak jsme obsadili stůl těsně u kamen, odlepil se barokní anděl od pípy, přišel k našemu stolu, ve výstřihu nás nechal nahlédnout do mnohem hlubšího údolí, než z jakého jsme právě vylezli a zeptal se otrápanou větou: „Tak co to bude?“ Chtěli jsme být také světoví a dali si francouzskou polívku i španělského ptáčka.

„Tak jak to letos vidíš?“ udeřil jsem hned zčerstva na Delona. Byl z celé té party nejlidštější, nejupřímnější a sžíravé ironické poznámky používal na rozdíl od ostatních jen v nejvyšší nouzi. Navíc byl i členem letošní poroty.

„Jestli se ptáš na to, jestli jsi vyhrál, tak se ptáš blbě,“ prokoukl mě hned na začátku a dál lovil lžící kolečka párku v hustý polívce.

Rudý až na zádech jsem zanořil nos do svého talíře. Další útok jsem zahájil po druhém pivu. Počítal jsem, že se všichni díky dobrému obědu a pivu uvolní a nebudou zdaleka tak ostražití.

Tentokrát jsem zaútočil na Sojče. Stejně jako Delon byla v porotě a mimo to i autorkou hned několika knih s trapskou tematikou.

„Nevím, co chceš slyšet,“ prohlídla si mě zkoumavě. „Jestli o tvém psaní, tak prosím. Jestli o letošním pořadí, tak zapomeň a počkej na večer.“

„No jasně, že o psaní,“ vyhrkl jsem až moc rychle a tím se vlastně přiznal.

„S tvým psaním je to jako s posedáváním na hajzlíku. Půl dne nebo půl minuty. Efekt je pořád stejný,“ odpověděla mi suše a ostatní kolem stolu se bez jakéhokoliv taktu rozesmáli. Začal jsem litovat, že jsem nezůstal v promáčeném kempu.

„Chtěla jsem říci, že na co ty potřebuješ deset vět, stačí někdy věta jedna. Ale jinak výbornej vstup do děje, slušný popis a hlavně máš ty svoje věci vypointovaný. Stačí?“

Jestli to chtěla nějak zachránit, tak se jí to asi moc nepovedlo. Ostatní se stále chechtali a já nořil obličej do náhubku kríglu s velice hořkým obsahem.

„Vybodni se na ně,“ vzal si slovo v čele stolu sedící Rumbura. „Časem zjistíš, že není důležité být druhý, první nebo rovnou Zlatý Trapsavec, ale že stačí jen být při tom. Konečně v té naší nudli se úspěch neodpouští. Můžeš psát sebelepší povídky, vyhrávat všechny literární soutěže, pět let za sebou se muchlovat s dřevěným uškem a jednou jedinkrát o tobě

někdo řekne, že máš špinavý uši a všichni už si budou pamatovat jenom ty špinavý uši,“ dokončil Rumbura svou řeč a všichni kolem stolu mu kupodivu s vážnou tváří příkyvovali. Já osobně byl za ta slova vděčný. Pozornost se posunula od mě osoby do filozofické roviny, kterou jsem moc nechápal a ani s ní nesouhlasil. Já jsem vyhrával rád.

„No a jak to máš tedy s ušima,“ zeptal se mě do úplného ticha Delon a všichni kolem stolu se opět hlasitě rozřehtali.

„Umíí“ zahučely do té doby tiše naslouchající ohněm ozářené obličejy a zvědavě se rozhlížely po stejně narudlých tvářích uzavřených v jediném neporušeném kruhu. Nikdo na sobě nedal znát, že právě on je autorem textu a zároveň tedy i čerstvým majitelem Zlatého Trapsavce.

„Autorem povídky *Kšandy* a zároveň držitelem Zlatého Trapsavce je Fredy,“ odhalila konečně celou pravdu Kebule a já hrdě vstoupil do ozářeného kruhu. Kolem ohně jsem šel důstojně, pomalu a schválně tou nejdelší cestou a celou tu dobu se nechal lechtat obdivnými pohledy. Ušatou sošku jsem přijal velice skromně, se svěřenou hlavou, polohlasem jsem poděkoval porotě a předčítajícím a už už jsem chtěl zmizet někam na stranu, na tmavý kraj lesa a tam si sám pro sebe, nikým nepozorovaný, tu radost pěkně vychutnat. Koutkem oka jsem viděl rozesmátý obličej Sojčete a hned vedle šklebícího se Delo-

na, který ke mně vytrčil pravici se zvednutým palcem.

„Hele, Fredy, než nám s tou soškou úplně utečeš, mohla bych ti položit ještě jednu otázku?“ zastavila mě uprostřed kroku Kebule. Otáčel jsem se jen pomalu a v hlavě si rovnal věty na téma, jak jsem bojoval s pointou, kde jsem čerpal námět a poděkování rodičům a bráchovi, že mě nechali každý večer volný počítač.

„Ano?“ otočil jsem se k ní již s připravenou odpovědí.

„Co je pravdy na tom, že máš špinavý uši?“ podívala se na mě poťouchlými očima. Kruh narůžovělých obličejů se proměnil v kruh zubatých otvorů a všechny ty otvory šišlaly, syčely a duněly směrem ke mně jedno jediné slovo. „Uši, uši, uši“. Utíkal jsem se svojí soškou na temný okraj lesa a dál a dál pryč z promáčeného údolí.

Uši jsem měl čistý jako laufy flaků bránící v květnu roku 1945 plzeňskou Škodovku. Od samého čištění a pulírování jsem nabyt pocitu, že mně zvukovody prochází napříč hlavou v jediném lesklém otvoru. Chozé zatukal prstem do zavěšeného mikrofonu a zesílené úderý mě opakovaně a bolestivě klofily do mozku. Nad Chozém se rozsvítilo červené světlo a neznámý člověk v brýlích ukrytý za tlustým sklem zdvihl palec. Chozé si přitáhl mikrofon těsně k ústům, dobrácky na mě mrkl a spustil: „Vážení posluchači, dnes jsme pozvali do našeho programu

Zelená slova letošního vítěze trapské literární soutěže Trapsavec. Dříve, než položím autorovi několik otázek dovolu, bychom vás s jeho tvorbou seznámili. Na úvod tedy vítězná povídka *Kšandy*,“ odstrčil Chozé mikrofon od úst a zmáčkl na svém pultu nějaký knoflík.

„Hele Fredy, až to skončí, položím ti ještě pár otázek, pak pustíme něco kratšího a finito. Jasný?“ mrkl na mě spiklenecky.

„A co to bude za otázky?“ podíval jsem se na něj nejistě.

„Hele, mi si zakládáme na tom, že je to živý vysílání,“ mrkl na mě znovu spiklenecky. „Když ti to teď řeknu, budeš odpovídat strojeně a celá spontánnost pude víš kam, vid.“

A podle pravdy, já je ještě taky nevím,“ uzavřel instruktáž a přitáhl si mikrofon zpět k ústům. Po posledních slovech mé povídky zmáčkl opět knoflík na svém pultu a položil mně hned první otázku.

„Je pravda, že máš špinavý uši?“

Ta otázka mi doslova vyrazila dech. Nevěřicně jsem zíral nejprve na Chozého, potom na chlápka za sklem, který právě odložil brýle a chystal se puknout smíchy a potom již bylo celé studio, éter a celý velmi krátkými vlnami dostupný vesmír svědkem mé naprosto spontánní odpovědi. Na místo přivolaná hlídka policie a následně přivolaný znalec odhadl škodu na zařízení na čtvrt milionu korun. Celkový výčet škod doplnilo jedno těžké ublížení na zdraví a všeobecné veřejné

ohrožení pro užití nadprůměrného množství velice ale velice prostých slov.

Soudkyně JUDr. Věra Poštolková se na mě dívala jako několik dní nenažraný sup. Po celou dobu dosavadního líčení zírala jen na mě, protože na lavici obžaloby by toho stejně moc neviděla. Prokurátor pospával v přesvědčení, že to má obžaloba v kapse a vedle něj se klímala ze strany na stranu na tenkém krku připevněná obrovská koule ob vazů, ze které trčely jen dvě fialové uši.

Znalec z oboru lékařství předčítal již dobrých pět minut seznam zranění, poškození a ztrát, které jsem učinil na těle reportéra programu Zelená slova a na lavici za ním listoval další znalec, tentokrát z oboru elektroniky, na prst tlustým seznamem materiálních škod.

Po zprávě obou znalců se soudkyně obrátila přímo ke mně: „Pane obžalovaný, můžete mně logicky vysvětlit důvod vašeho brutálního útoku na poškozeného?“

„Napsal jsem povídku *Kšandy*,“ odpověděl jsem jí zcela podle pravdy.

„A co má nějaká povídka společného s brutálním útokem?“ zeptala se jí zlivě.

„Také řekl, že mám špinavý uši,“ odpověděl jsem opět podle pravdy.

„A máte?“ podívala se na mě studenýma a odsuzujícíma očima.

Vstal jsem z lavice obžalovaných, odhrnul prameny vlasů za uši tak, aby se mohla soudkyně

přesvědčit o absolutní čistotě mých zvukovodů a udělal dva kroky vstříc porotě. Třetímu kroku vpřed zabránily údery pendreků od eskorty justiční stráže a sálem blesklo několik fleší z novinářských fotoaparátů.

„NÁSILNÍK SE ŠPINAVÝMA UŠIMA ZAÚTOČIL I NA SOUDKYNI,“ hlásal druhý den tučnými písmeny titulek na úvodní straně Blesku. Zpravu i s mojí fotografií postupně přejaly všechny významné evropské deníky a stala se hitem na internetu.

Po půl roce se přede mnou pomalu ale jistě otvírala vrata borské věznice. Jejich vrzání mi zvedalo chloupky vzadu na zátylku. Za vraty na ulici pulsoval normální život a já se do něj normálně začlenil. Ve světě za plotem mně historka se soudkyní paradoxně pomohla. Jen málokdo z mých soupeřů teď již za vraty měl odvalu vzepřít se samotnému soudci a už vůbec nikdo si to s ním nechtěl vyříkat hned v jednacím místnosti. Nikomu jsem nic nevysvětloval a vlastně jsem byl docela rád, že jsem byl považován za bouráka. Za půl roku se toho zase moc nezměnilo. Země byla pořád kulatá, auta jezdila vpravo a lidi uháněli někam a nikam s očima upřenýma do prázdna. I novinový stánek na konečné stál tam kde před půl rokem. Koupil jsem si nějaké noviny a podíval se na titulní stranu. Zíral jsem sám sobě do očí a nad svou hlavou četl tučný titulek. NÁSILNÍK SE ŠPINAVÝMA UŠIMA OPĚT

NA SVOBODĚ. Když jsem odlepil oči z přední strany novin, měl jsem pocit, že se svět kolem mě zcela zastavil. Všichni najednou zůstali stát na místě, koukali na mě a já v očích nacházel takové pocity jako obavy, strach a tíseň. Povel k dalšímu životu dalo nějaké malé dítě. Postavilo se až přímo přede mne, zapíchlo do mě malý ukazovák a začalo nesnesitelně ječet:

„Mamí, mamí, to je ten pán se špinavýma ušima.“ Odhodil jsem noviny na zem a pomalu se vracel zpět k borské věznici. Strážný na bráně mi řekl že jsem magor a vystrčil mě zpátky na ulici. Domů jsem šel v noci a pěšky. Na počítači jsem měl celkem pět tisíc zpráv z celého světa. Ani jedna se netýkala mého psaní.

Profesor, doktor a především psychiatr Kydlíček mě přijal ve své ordinaci s všechápavým úsměvem. Zakláněl se ve svém koženém křesle a při každém pohybu vzad zkontroloval celou eskadru diplomů na stěně za sebou.

„Fenomenální,“ řekl po pěti minutách mého vyprávění a potom se na krátký okamžik zanořil do mých osobních papírů.

„Mám pro vás návrh,“ odlepil po chvíli oči od štůsku papírů a dlouze se na mě zadíval. „Vy a já bychom mohli udělat díru do světa medicíny,“ setrval na mě upřeným pohledem.

„A to jako v čem?“ nezklamal jsem ho.

„Já jako doktor a vy jako objekt. Zcela jedinečné,“ mlskl spokojeně.

„Objekt čeho,“ nechápal jsem stále jeho myšlenkové pochody.

„No přece mé nové práce. Vliv špinavých uší na agresivitu populace,“ zadíval se na mě pln očekávání.

Uchopil jsem skleněný model mozku volně ležící na jeho stole a napřáhl.

„Musíš vypadnout od lidí, nebo se zblázníš,“ říkal jsem si stále dokola večer doma. Do internetového vyhledávače jsem zadal heslo: „*nejméně zalidněný kontinent*“. Jeden z prvních odkazů zněl: „*Austrálie je nejmenším kontinentem a s výjimkou Antarktidy také nejméně osídleným.*“ Výjimečná Antarktida se mně začala docela líbit.

Již měsíc a půl kráčím úplně sám. Ta o trošku větší zima je vyvážená jistotou, že na mě nikdo nečumí a neřká mi, že mám špinavý uši. Nejvíc mně ale vadí, že si večer nejde udělat oheň. To hladivé teplo a tu kořeněnou vůni páleného dřeva postrádám víc než lidskou společnost. Za tu dobu mně spoustu věcí došlo a spoustu jsem si toho srovnal v hlavě. U tyčky s cáry potrhaných vlajek jsem si zapálil cigáro a rozhlédl se po bílé pustině. Jediné místo odkud se všemi směry kouká jenom a jenom na sever. Ten tučňák se ke mně přiblížil zezadu. Úplně jsem se ho v tom tichu lekl. Kolébavě a v bezpečné vzdálenosti mě několikrát obešel a pak se na mě podíval jediným okem.

„Nazdar,“ pozdravil jsem ho a zarazilo mě, že po tak dlouhé době nepoznávám ani vlastní hlas.

„Nazdar,“ odpověděl tučňák přátelsky a zatím si mě prohlížel z bezpečné vzdálenosti. Potom zaklapal zobákem a v černých očičkách mu zajiskřilo poznání. S roztaženými pahýly křídel udělal pár kroků směrem ke mně. „Vždyť já tě znám,“ zaklapal opět žoviálně zobákem a bylo zjevné, že se tak přátelsky zasmál. „Vždyť ty seš ten s těma špinavýma ušima.“

Za tu placírku by se nemusel stydět ani Tonda Panenka...

„Františku, vstávejte. Už je šest?“ zatřásla se mnou sestra v bílé uniformě.

„Co se děje?“ vyskočil jsem polekaně z postele a překvapilo mě příjemné teplo.

„Františku, prášky,“ sklonila se až ke mně a podala mi mističku s několika různobarevnými kapslemi. Nasypal jsem si je všechny do dlaně, strčil je všechny do úst a předpisově škubl hlavou. Pak jsem tu stlačenou duhu zapil šálkem hořkého čaje. Mříže v oknech rozřezávaly zapadající slunce na několik nepravidelných obdélníků a ty se posouvaly pomalu po podlaze. Podle kalendáře byla třetí sobota v září a mně bylo úplně jedno, že letos nevyhraju Zlatého Trapsavce. Ale příští rok už bych chtěl být už zase při tom.

Jan Jeňýk Valeš – 2. místo v próze oldpsavců

Stopou slepých ptáků

Když hlína z polí voní a vítr mraky honí když krajem bloudí hejno vran dálky maj' přichut' vřesů a do hlubokých lesů zas máme dveře dokořán.

Pojedem tratí mrtvejch vlaků a mužů co se umí rvát potáhnem stopou slepých ptáků do míst kde stojí bouda z klád budem se tvářit trochu přísně na čas kterej nám mládí vzal ještě si jednu brouknem písně který nám Wabi s bráchou hrál.

Zas sejdeme se v létě pár týdnů po Markétě zase nás múzy políbí a večer k ohni z klestí pustíme sednout štěstí ať za rok nikdo nechybí.

Už dávno nejsme děti my párkrát plnoletí šedivej vous i obočí proč když jdem stejným krajem a stejný písně hrajem dnes máme slzy ve vočích.

František Čára Brejcha – 1. místo v poezii oldpsavců

Trampo Nostra

„Trampové! Zatracení trampové. A zrovna já je musím mít ve svém revíru!“ nadával jsem celou cestu k hájovně. Jsem tu sice nový, ale o tom, že tu mám nasáčkovaný ty pobudy mi někdo mohl říct. Hned zítra zajdu za Pepíkem, a ta jejich bouda půjde dolů.

Pepa mě vyslechl, chvilku se drbal ve vlasech a pak mi oznámil, že traktor ani pilu nevezme a že vlastně žádnou čundráckou boudu bourat nebude.

Upozornil jsem ho, že je lesním zaměstnancem a že je jeho povinností zakročit proti černé stavbě, obzvlášť po mojí výzvě. Na to odpověděl, že právě proto, že je lesním zaměstnancem, žádnou boudu bourat nebude! A v reakci na můj nechápavý výraz dodal, že jsem tu pořád ještě nový a tak nevím, že jejich šerif chodí s Bárou, tedy dcerou nadlesního Bárty a že by to asi pro něho mělo následky, kdyby jim boudu sejmul.

Překvapeně jsem polkl a zeptal se, proč se Bára, taková hezká a chytrá holka, zahazuje s takovým pobudou a dozvěděl se, že pobuda je pobudou jen o víkend, ale přes týden jde o docela velký zvíře u jedné nadnárodní firmy.

Pochopil jsem, že tudy cesta nevede a rozhodl se ovlivnit veřejné mínění vyličením zvěrstev, kterých se trampové mohou dopustit na nevinných občanech, lesním porostu a místních děvčatech. Nad článkem jsem strávil celý víkend,

ale výsledek stál za to. Dokonce i jméno jsem si vymyslel zcela neprůstřelné. Hned v pondělí jsem s ním běžel do redakce okresních novin a vyžádal si důvěrný rozhovor mezi čtyřma očima s panem šéfredaktorem.

Trpělivě mě vyslechl, chápavě pokýval hlavou nadými důvody, proč nechci být pod článkem uveden pravým jménem, a doporučil mi ještě vylepšit sloh a upustit od odborných lesních termínů, které by mohly vzbudit podezření směrem k mojí osobě.

Konečně člověk s hlavou na správném místě, rozplýval jsem se nadšeně, a se slibem, že hned zítra opravený článek pošlu na redakční mail, jsem se s tím milým panem šéfredaktorem rozloučil. Doma jsem pak vytáhl desky se svým článkem, rozevřel je a s překvapením zíral na titulní stránku časopisu plnou rozesmátých trampů sedících kolem ohně. Trampský časopis Tulák, četl jsem šokovaně. Jak můžou tyhle asociální existence vydávat vlastní časopis? A jak se vlastně ocitl v deskách společně s mým článkem? Nechápu to...

Otevřel jsem ho a pomalu se začel do úvodníku. Plky, plky, plky! Les je pro ně domovem? To bych se na to podíval! Prudce jsem časopis zavřel, odhodil směrem ke kamnům (ráno se bude hodit na podpal), vymazal z článku lesácké termíny a šel spát.

Ráno jsem začal rozdělávat oheň v kamnech. Vedle nich ležel na zemi pohozený a otevřený

trampský plátek. Vzal jsem ho do rukou, s potěšením mu vyrval několik stran, když tu mě do očí uhodila fotografie s obličejem, který jsem znal. Vždyť to je...

Ne! To není pravda.

Byla.

Na fotografii pod titulkem „Naše redakce předává výroční trampské ceny“ byl rozesmátý šéfredaktor našich okresních novin. Poznal jsem ho i přes ten nechutný klobouk, který měl nakřivo nasazený na hlavě. Chvilku mi trvalo, než jsem našel tiráž, a opravdu – jméno sedělo.

Pochopil jsem, jak se do mých desek dostal výtisk této trampské propagandistické hrůzy a oheň v kamnech zapálil svým článkem, alespoň v tomhle nebyl zbytečný.

Trampové jezdí vlakem, napadlo mě o pár dní později. A jezdí načerno, co jsem tak slyšel!

V hospodě U Šemíka jsem hned večer odchytil našeho ajznbóna.

„Ty, Franto. Poslouchej, jezdí ti v lokálce ti čundráci, ne? A nemaj lístky, je to tak? A ty jim to toleruješ, co? Si představ, že by ti tam jednou přišel revizor a zjistil, že dvě třetiny cestujících se jen tak vezou. No, co bys dělal? Nevíš? Tak já ti to řeknu – šel bys na pracák, protože bys nebyl ajznbón.“

„Prosím tě, na tyhle trati revizor jel naposledy ještě za C.K. rakouskejch drah. A navíc...“, pousmál se. „Ti trampíci tak krásně hrajou ty svoje písničky, já to mám moc rád.“

Jsou chvíle, kdy zodpovědný člověk musí být drsný, člověk jako já! Naklonil jsem se k Frantovi a hlasem, který jsem odkoukal z filmu Kmotr, jsem mu sdělil: „A co kdyby se stalo, že by si nějaký cestující, který si poctivě platí lístky, stěžoval? No?“

Mlčky na mě zíral.

„Ale určitě se to nestane, když ty vagabundy vyhodíš z vlaku hned na první zastávce,“ významně jsem se pousmál. Jo, já dokážu bejt drsnej, když je potřeba.

Stále na mě mlčky zíral, potom se zvedl a šel si sednout k jinému stolu, ale já věděl, že trampíci v pátek vystupují hned v zastávce Dočekaly město jih – fabrika.

Já jim dám považovat můj revír za jejich lesy.

V pátek večer jsem došel k naší zastávce, aby ch se pokochal příjezdem prázdné lokálky.

Když přijela, nebylo přes ni vidět a po chvíli nebylo vidět ani naše malé nástupiště. Dav trampů ho zaplnil beze zbytku.

Jen počkej, Franto, hned po neděli půjdeš na pracák! Tohle ti osladím, to si piš!

Pomstychtivé myšlenky mi přetrhl hlasitý výkřik jednoho z trampů směrem k lokálce.

„Tak pane dráha, platí! V sobotu večer U Šemíka, hrajeme jen pro vás a na vaše přání. A díky za ty koupený lupeny!“

Druhý den večer jsem tedy zašel k Šemíkovi i já. Ažjnábón Franta zářil v trampském obležení, hlavně té drobné blondýnky mající jeho modrou

čepici na hlavě, a zpíval na celou hospodu, že Ruty šuty Arizona Texas...

Sedl jsem si do rohu a snažil se ho nevnímat.

Na pivo jsem čekal dlouho. Hospodský Jarďa stále procházel kolem a neviděl mě. Po nějaké době mi došlo, že jen dělá, že mě nevidí a uraženě jsem odkráčel do tmy. Na dvorku mě potkal lesní dělník Pepa, opatrně se rozhlédl a spustil.

„Ty vole, nech už ty trampy na pokoji! Nebo ti Jarďa už nikdy nenaleje,“ zašeptal.

„To kvůli těm trampskejm asociálům dělá, že mě nevidí?“ zalapal jsem šokovaně po dechu.

„Jasně, vždyť hospoda se drží nad vodou jen kvůli nim. Každý víkend jsou tady a na jaře a na Vánoce mu zaplní i celý sál s nějakou jejich zábavou, pozvou si kapely a hospodskej je v sedmém nebi. A ty jsi pro něho vůl, kterej z něho chce udělat zkrachovalýho hospodskýho. Chápeš?“

Opět se opatrně rozhlédl a nechal mě na dvorku samotného. Měl jsem pocit, že jsem sám nejenom na tom dvoře, ale i na celém světě. Panebože, to je nějaká spravedlnost? Já se tak snažím dodržet pořádek a všichni jsou proti mně. A kvůli komu? Pár vagabundům...

Zatvrdil jsem se, neustoupím, ale nejdřív si svůj další postup pečlivě promyslím.

Následující týden jsem po večerech popíjel lahvové pivo ze samoobsluhy a na zastávce autobusů si opsal jízdní řád. Bylo mi jasné, že kromě hospody mám zakázané i České dráhy.

„Takže vy pane hajný říkáte, že váš nadřízený záměrně porušuje zákon o černých stavbách, táboření a podporuje nelegální těžbu dřeva?“

„Ano, pane krajský hejtmane, ale jestli se lidi domáknou, že za tímhle udáním stojím já, tak budu mít zakázaný i ty lesy...“ zašeptal jsem.

„Hm, a říkáte, že tento víkend budou mít u vás v poleší jakýsi potlach, kde bude i dcera pana nadlesního, jestli dobře chápu vaši informaci o jejím vztahu s tím jejich trampským vedoucím?“

„Ano, bude a kdybyste tam prosím vyslal policii nejlépe s lesní inspekcí a komisí z Ministerstva zemědělství, byla by všem těmto nepravostem učiněna přítrž.“

Chvilku si mě zamyšleně prohlížel, začínal jsem cítit pot, jak mi stéká po zádech, ale hejtman nakonec souhlasně pokýval hlavou.

„Ano, máte pravdu. I já tohle považuju za závažný problém a to natolik, že ho budu řešit osobně!“

Kámen, který mi spadl ze srdce, se musel zastavit snad až ve sklepe radnice, hned vedle bývalé hladomorny.

Ještě jsem stihl popsat, kde bývají ty trampské srazy, nadiktoval jsem své telefonní číslo. Na oplátku dostal služební číslo pana hejtmana a potom se ulehčeně odebral k nejbližší autobusové zastávce.

Víkendu jsem se nemohl dočkat. Moje duše jásala a fantazie mi v nejrůžovějších barvách

kreslila výsledek zákroku spravedlnosti pod dohledem samotného hejtmana. A to ještě až přijde zasloužená odměna pro věrného lesního služebníka, který se nezalekl nebezpečí pomsty svých nadřízených a statečně konal svoji povinnost! Pro začátek bych to viděl, že vystrídám ve funkci nadlesního Bártu a když jeho dcera Bára pozná svůj blud ve vztahu s tím vagabundským šerifem a prozře směrem ke mně, možná budu shovívavý a nechám ho v pracovním poměru u našich lesů.

Sobota. Den D nastal. Cítil jsem se jako velící důstojník před výsádkem na všech plázcích Normandie dohromady. Srdce mi tlouklo napětím od samotného rána. Pomalu jsem si oblékal bezvadně vyžehlenou uniformu s vyleštěnými knoflíky, abych posléze opustil hájenku s předpisově zlomenou brokovnicí hozenou přes rameno. Šel jsem opatrně směrem k trampskému srazovišti a cítil nad sebou ochrannou ruku všech starých fořtů, zocelených v pytláckých válkách.

Už tam byli.

Okolím se nesl jejich hlaloh a z různých koutů zněly tóny kytar a falešný zpěv jejich odrhovaček. Hotové boží dopuštění.

Našel jsem si pohodlné místo s rozhledem po celém údolí a jal se ho sledovat dalekohledem. S uspokojením jsem napočítal tři porušení požárních předpisů a dva lesní pychy na stojících souškách. Jen počkejte, čas účtování se blíží!

V tom mi v kapse začal vibrovat mobilní telefon. Nedočkávě jsem ho vytáhl a opravdu, na displeji blikalo jméno pana krajského hejtmana.

„Dobrý den, pane hejtmane.“

„Ano, jsem již na místě a kontroluji trampy z vyvýšeného místa.“

„Ne, nejsem pozorován.“

„Na posedu nad údolím.“

„Jistě, počkám tu na vás a na vaše lidi, spolehněte se!“

S ulehčením jsem vložil mobilní telefon zpět do kapsy a v radostném očekávání blízkých událostí jsem se znovu zahleděl do dalekohledu.

„Co se to tam děje safryš!“

Trampové se houfovali do jakéhosi beztvářého chumlu, který se pomalu přibližoval směrem k mému posedu. Opatrně jsem přivřel dvířka a příkřil se. Škvírou mezi prkny jsem viděl, jak se trampové stále přibližují, ani dalekohled už k tomu nebyl potřeba. No snad si mě nevšimnou dřív, než přijde krajský hejtman s orgány výkoné moci.

Hlasy trampů se blížily, potom byli nějak blízko všude pode mnou a najednou...

Prostě najednou bylo ticho a do ticha se ozval hlas, ze kterého jsem cítil potlačovaného veselí.

„Kamarádi a kamarádky, pan hajný se nám přišel představit, ale asi je příliš nesmělý. Ale to se časem poddá. Tak pane hajný, vylezte ven. Jste přece mezi přáteli!“

Zvedl se ve mně spravedlivý hněv. Co si ten trampský vošoust dovoluje? Poslední vnitřní projevy pudu sebezáchovy zahlušila myšlenka na brzkou přítomnost zástupců zákona.

Hrdě jsem se na posedu vztyčil a pohrdavě pohlédl dolů k zeleně flekatému plebsu a hlavně na jejich drzého mluvčího...

Dál už si toho moc nepamatuji. Nevím, jestli jsem z posedu spadl nebo slezl sám, ale to není důležité. Vlastně ani nevím, jak jsem se dostal zpět do hájovny. Pušku jsem někde ztratil cestou a bylo mi to fuk. Večer jsem se strašně ožral. Sám.

Nikdy na tu chvíli nezapomenu..

Na poťouchlý výraz obličej je trampského mluvčího, kterému ostatní trampové říkali „kamaráde Hejtmane“.

Nikdy.

Sicilská mafie je proti nim hadr, převítům trampským.

Pušku jsem ráno našel pověšenou na plotě u branky.

Po asi půl roce samotářského života jsem si všiml, že hospodskéj Jarda natěšeně větrá sál a uvnitř se objevily na stěnách maskovací celtý, jakési malované dřevěné placky a další ozdoby. Bylo mi jasné, že trampové budou mít zase prě a raději jsem se odklidil do bezpečí hájovny.

Večer přišli.

Byli tři.

Prostřednímu se blejskala na košili stříbrná hvězda. Bez ptaní otevřeli branku a došli zahradou k lavičce, na které jsem seděl.

„Jste vám pane hajnej přišli říct, že na zítřek bychom něco potřebovali.“

„Já vím,“ hlesl jsem. „Potřebovali byste povolení k těžbě dřeva.“

„Ale no tak, pane hajnej, kvůli něčemu takovému bychom se k vám neobtěžovali. Potřebujeme něco jinýho. Máme v hospodě merendu a bude nás tam hodně, fakt hodně. No a my se musíme snažit, aby všichni naši hosté a hlavně kamarád Hejtman, který přijede taky, byli řádně pohoštěni. No a řekněte sám, pane hajnej, kde to jídlo pro ně máme vzít?“

„No to já nevím!“

„To nevádí, důležitý je, že to víme my, pane hajnej. Takže budete rozumnej, jo? Vezmete flintu, kterou jste od nás před časem dostal dárkem a my se zítra ráno tady u vás stavíme pro srnu nebo kance – to je jedno. Rozumíme si? Jo a hospodské Jarde vám vzkazuje, že máte pak přijít na pár točenejch plzní.“

Díval se na mě pohledem, který jasně říkal, že ví, že já vím, že on to ví a že to udělám, jestli nechci být nezaměstnaný hajnej.

Co mi zbejvalo. Byl jsem rozumnej.

Michael Tony Antony – 1. místo v próze oldpavců

Vodákův Hubertus

„Háčku, nechlastej!“ trhám Tondovi od úst už zpola prázdnou lahev bílého Key-rumu. „Ty vole, von tam stihl půlku naklopit. Bez pauzy. Musíme bejt furt ve střehu! Kdo ho měl hlídat?“ ptám se a vtom mi dochází, že odpověď se mi asi nebude líbit. Taky že jo. „Je to tvůj háček, jou-do, přece ty,“ směje se zlomyslník Páfa. Teď mi teprve dochází, do čeho jsem se to navezl. Jenže háčkovou jsem nesehnal a kdybych jel na singla, budu na voleji dít za dva a navíc platit půjčovně pronájem za celou loď. Takhle to budu mít za polovic, ale mám se na co těšit.

Tonda je silnej. Dokonce jezdí vodácký marathony. Když zabere, loď poskočí dopředu. Když zabere moc, nepřetáhnu ho ani ze zádi. Protože je silnej, je taky těžkej. Vlna pod šlajsnou pokleslé přídí vždycky ušetří parádní kopanec a několik hektolitrů vody. A co je nejhorší, na přídí se vrtí! A ještě k tomu ho musím hlídat i na souši. Už to začalo. Přepínám se do pohotovostního módu.

Kdysi na Otavě povídá jakoby nic: „V noci bude asi zima, co?“ Táhlo na pátou a vzduch chladl. „No to víš, léto je v čudu, ale ve spacáku to neva, ne?“ opáčil jsem. „No právě. Ve spacáku. A ten nemám...“ „Cože?“ nechápu. „Dyť jsem vám to ráno říkal. Asi mi ho někdo ukrad, když jsme šli na snídani.“ „Kdys nám to říkal?“ Paměť nemám zrovna dokonalou, ale tohle bych si pamatoval. „No, ráno, jak jsme

balili...“ Podrobným průzkumem v partě jsme se dobrali k tomu, že kdosi skutečně zaslechl polohlasem pronesená Toníkova slova, ale přikládal je běžnému shánění zatoulané bagáže při balení. Skutečnost, že Tonda přijde o spacák a nezmobilizuje mohutnou pátrací akci, alébrž to odbude jednou tichou zmínkou, nás už tenkrát varovala. Na další vodě ztratil čepici. Pak čepici a brýle. Pak čepici a bundu. Pak zapomněl v hospodě bágel. Mojí kytaru zapomněl při přestupu ve vlaku a sprintoval pro ni na poslední chvíli. Vlastně už jen čekáme, kdy se nám ztratí on. Je to jen otázka času. Na druhou stranu, jeho čepice se nikdy neokouká.

Svěřujeme zbytek Key-rumu Barce. Tam bude v bezpečí. Což se o nás tak úplně říct nedá. Voda totiž většinou účastníků způsobuje dehydrataci. To víme ze zkušenosti. Takže je potřeba doplňovat tekutiny. Rum je tekutina. Takže abychom zabránili dehydrataci, pijeme rum. Výživář by s tím asi nesouhlasil. Proto s sebou žádná výživářka nebereme a na každé vodě prověřujeme, jestli všichni správně chápou principy vodácké látkové výměny. Tonda je pochopil dobře. Ale ještě musí porozumět dávkování.

Hladinka Key-rumu v láhvi zašplouchala, když strojvůdce zašlápl brzdu v Lokti. Nikdo jsme si čas nevšiml, že se blíží výstupní stanice. Parta se nechtěně fackuje při chvatném oblékání svetrů a nahazování bágelů. Málem jsme to nestihli, těm posledním se vlak už pomalu

rozjížděl pod nohama. Starobylý loketský hrad se důstojně tyčí nad řekou, která se kolem něj stáčí téměř do kruhu. Město je ztichlé, nevypadá to, že by v nějaké hospodě zrovna čekali náš příjezd. V kempu naše první kroky míří k vodě. Zapalovače rozžínají cigarety, znalecky postávají na břehu, posloucháme tiché šumění a hodnotíme stav, jak parta vodníků nad sbírkou a hrnečků na dušičky. Danny přinesl kytaru a vůbec nevádí, že Pink Floyd nejsou zrovna vodácká kapela. Řvu, až mě škrábe v krku. Však to Key-rum vyléčí. Tyhle chvíle jsou mé třešničky na dortu života.

Ráno nad Ohří je vlezlé, chlad táhne od řeky, každý, kdo si neval do spacáku tlusté ponožky se zaříkává, že od teď bude vozit zimní spacák. V zatáčce zaskřípala kola auta správce kempu. „Jede rum!“ vykřikl kdosi. Ten včerejší je samozřejmě v háji. „Já si dám... nějaký vitamíny. Džus,“ chytá Tonda mlsná a míří ke kiosku. Za chvíli je zpátky. „Tak co? Jaký tam maj džusy?“ vyzvídám. „S vodkou,“ povídá Toník a potutelně se usmívá. Sakryš, musím háčka dohnat, posádka musí být naladěna stejně. Honem zakládáme Společenstvo Zdravé snídaně a hlásí se půlka party. Pár Zdravých snídaní a kiosk hlásí, že došel džus. Bude z nás asi nejzdravější vodácká banda na řece.

Snídaně nás v poklidném tempu přenesla přes poledne a blíží se třetí. Některé háčkové to viditelně znervózňuje, jediného háčka-samce mám

totiž já a toho jsem ještě nevózního neviděl, v tuhle chvíli mi ho také zbylí kormidelníci zcela nekamarádsky závidí. Toník má i své výhody.

Nejčerstvěji zamilovaní kormidelníci kapitulují pod tlakem svých poloviček jako první. To se dalo čekat. S těžkým srdcem opouštíme životodárné okénko kiosku a vlečeme barely do lodí. „Háčku, máš všechno?“ kontroluju Tonda. Všechny háčkové při otázce viditelně zbystrily, neboť hrozilo, že se náš odjezd opět odkládá a bude se něco hledat. „Ztratil jsem pastu na zuby. Ale tu stejně na vodě nebudu potřebovat,“ uklidňuje Toník. Napjatější polovinou party proběhla úlevná vlna.

Kýly dřou o písečnou mělčinu, pádla dutě odlamují vodu o zádě a vykoupení loketský kiosk mizí za zatáčkou. „Takhle se přitahuje, Karlo, poslouchej mě! Tohle je důležité!“ zaučuje říční vlk Páťa novou háčkovou. Slečna je nová a zjevně netuší, že se hraje i o její setrvání po Pátově boku ve všedním životě. Nikdy by nesnesl, aby jeho drahá polovička neuměla pádlovat. „Hele, takhle se vykloníš a jako si naženeš vodu pod loď. A takhle se vodlamuje. To tu vodu zase jakoby vodtlačíš. Chápeš?“ Karla viditelně nechápe, co to do ní ten pošuk na zádi cpe. Ale zřejmě si řekla, že jí zase tak moc neublíží, když se bude chvíli snažit. „Asi takhle?“ jenně hladí hladinu. „To je málo, musíš se víc vyklonit a pořádně zabrat.“ „Ale tady vepředu je to strašně vratký! Se vykloním a to... votočíme se!“ oponuje Karla. „Říká se cvaknem. A necvaknem, uvidíš!“ hlas Páti se

sebejistě rozléhá nad Ohří, jakoby říkal *nejseš první háčková, kterou jsem odchoval a můžeš být za dril vděčná, se mnou se totiž neutopíš.*

Nad Karlovými Vary zapadá slunce a barví stromy lemující řeku i jejich odrazy dozlata. Kdyby někdo přimaloval duhu, bude se ten obrázek prodávat hned vedle sádrových trpaslíků a céděček Modern Talking.

Asi jsme to dneska s tou snídaní přehnali. Naštěstí, dokud jsme na lodích, nechají si háčkové své *já byla sbalená už od desíti* pro sebe. Už nesoulodíme, v posádkách panuje zaryté ticho a rytmické šplouchání pádel nás žene do tmy tempem nevidaným. Teď se Tondovy svaly fakt hodí. Ani se dneska moc nevrčí, pochvaluju si, stačí mu říct, kde si má vysedět na lavičce důlek. Teda – říct... Párkrát zařvat. Ale funguje to.

Pořádně přitahuje, aspoň že už je zima i na komáry. „Poslední kilák na Huberták,“ hlásí energicky Páťa. Má řeku v malíku, kdoví, jak se mu tam všechny vejdu. *Kilák. To dáme i potmě,* říkám si. Nebude to ostatně první noční jízda. Zažil jsem situace, kdy to byl spíš killák. Poslední dobou nám čím dál častěji vodácká snídaně zabírá valnou část dne a dojezdy bývají místy dramatické.

Už poznávám okolí. Jak to, že Hubertus víc neřve? Tahle cvičná kajakařská peřej přece vždycky stála za to. Že by jí pročistila ta vichřice před týdnem? Velká voda mohla odklidit balvany... Škoda. Podle zvuku to dáme s přehledem. „Jedem

bez dívání. Stejně bysme v týchle tmě nic neviděli,“ oznamuju Tondovi. Toník je v klidu. Toník je vždycky v klidu. Jsou situace, kdy to až děsí.

Od pravé strany se do půlky řeky táhne hrázka, to aby propustí teklo vody víc a rychleji. Po paměti mířím metr od kraje hrázky, tudy to vždycky šlo projet. Voda už se zrychluje, hrázka se mi hihne kolem, ale tam, co byl dřív vodní kohout, je šutrák. Škrtneme ho levým bortem, ale hned pod ním je další, jen taktak vytáčím loď a řítíme se z peřeje ven. Teď už je to fofr, ale nejhorší máme za sebou, říkám si.

Najednou Toník něco nesrozumitelně vykřikne, tak nějak divně máchne oběma rukama do vzduchu a než mi dojde, že řve *DRÁT!*, přistane mi cosi na břiše a z plné rychlosti, jak jsme se vyřítili z peřeje, nás doslova zasekne na místě. Drát mě ohnul dozadu, najednou nesedím, zadní bort mě krutě tlačí do beder a přes hlavu se valí proud vytékající ze šlajsny. Drát se mi zasekl pod pravou paží a bradou a drží mě pod vodou přilepeného k zádi. Ještě že jsem se stihl nadechnout, mám aspoň chvíli na důstojný zápas.

Myšlenky mi hlavou letí jako Šinkansen. *A ne necvaknu nás*, říkám si. Drát je z poctivé oceli a dává to ruce znát. Snažím se loket provléknout pod ním, abych si uvolnil ruku, ale marně. V levé ruce pořád držím pádlo, ale kdybych ho pustil, už nebudu vodák. Voda kolem hlavy řve a pěni, vteřiny rychle ubíhají a dech dochází. *No tak, hni se*, cloumám rukou pod drátem, ale ten drží a hne se

jen tak, aby mi na paži přidělal další modřinu. Ještě chvíli a vzdávám to. Otáčím boky lodi kýlem vzhůru, drát se po něm sveze a jsme volní.

Škoda. Ale dělal jsem, co jsem mohl. Prskám vodu a chytám loď, která sice nestihá nabrat rychlost, zato je plná vody a má setrvačnost jako přežraný vorvaň. Toník chytá uvolněný barel. Danny s Páťou už skočili do řeky a chytají druhý konec lodi. „Cos to tam vyváděl, čoveče? Dyk sem říkal, že je tam drát!“ směje se Páťa. „Pozdě, tyvole. A já tě stejně neslyšel. Kde se tam vzal?“ „Já nevím. Pojď se převlíct, než budeš modřej,“ povídá a táhnou s Dannym loď na mělčinu. „Už sem skoro o tebe měl strach, byls pod vodou asi půl minuty.“

Cvakáme zuby flamenco a soukáme se do suchého. Kdosi z party vykouznil jako zázrakem nevyprázdňenou placatku poctivé domácí slivovice. Páťa zatím obhlíží břeh. „To ta vichřice,“ podává z dálky reportáž, „to je drát na kajakářský branky. Strom, co na něm byl přidělanej, šel k zemi.“ Páťa s Karlou měli štígru, namířili si to z peřeje ke břehu o chvíli dřív a drát minuli jen o fous. Slivovička zabrala a po těle se mi rozlévá hřejivé blaho.

Traverzujeme na druhý břeh, rozděláváme oheň a sušíme věci ve štiplavém kouři. Danny vybalil svou milou a jemně hrábl do strun.

„Tak co, Tondo, dobrý? Jsi OK?“ pro jistotu kontroluju stav háčka. „Jasně. Skvělý.“ na chvíli se odmlčí. „Ale asi jsem ztratil čepici.“

Jiří Pígo Nosek – 3. místo v próze

Noční vtáci

Hlučný vták
priviazaný k nočnej búde.
Na cestu padá dym s komínov,
vlastný dych tak nepatrný
až mám strach.

Ticho.

Kráčam hore dedinou,
za mnou šteká pes,
ktovie kolký mesiac.
Z kríkov ďalší výkrik
nočného vtáka.

Vždy bude hlučný.

Čo si pamätám,
tak v tejto tme
som sa nikdy nepotkol.
Vždy ma včas čosi varovalo.
Aj dĺžka reťaze.

Kráčam ticho.

Peter Joko Jokl – 1. místo v poezii

Dlouhý den a dlouhá noc

Tak tahle voda nezačíná dobře. Trčím v týhle knapě už třetí hodinu a nikdo nikde. Jet autama, trend moderní doby, pche. To moje banda jezdí na vodu společně, ve vlaku začíná voda už s prvním hrábnutím do kytary a než dojedem do cílový – vlastně startovací hospody, stihnem rozstřelit milence nafukovacím míčem, sbalit dva nový členy a polít pánovi dokumenty pivem. Teda, stalo se nám to jednou, ale ta cesta vždycky stojí za to. Parta se musí sžít a když se sedá do lodí, všichni už mají být psychicky na jedný vlně. Pátek je Malá sobota a kterej šéf to nechápe, nemůže zaměstnávat vodáky. To je přeci jasný, ne?

No sláva. První známej ksicht se objevuje ve dveřích, bágli si asi nechal v autě, kytaru taky, no nic, aspoň tu nebudu trčet sám. Za ním se lámou do místnosti další tři, který neznám, což nevdá, proto koneckonců občas vyjedu i s neznámou partou. Vždycky je šance, že potkám někoho, s kým nám bude fungovat chemie a užijem spoustu srandy.

Sedíme s první půlkou bandy asi hodinu a otukáváme se, jména jsem zapomněl snad dřív, než se představili, a čekám, kdo bude stát za to, abych si ho zapamatoval a jméno si pak zjistil. Táhne na jedenáctou a konečně se objevuje zbytek lidí, ale že prej ani neposedí a jedou do kempu stavět stany. „Právě dopijíme, jdeme s váma,“ říká Katka a já si pořád říkám, *no tak se postaví*

stany, udělá oheň a ještě si zabékáme u kytar. Houbeles. Jakmile stojí zelený a modrý hroudy stanů, každej utrousí „dobrou“ a zaleze. Parťák Jarďa taky. Vůbec ho nepoznávám. A najednou je kolem ticho, z krtinců stanů se ozývá jemný pochrupávání a já jsem sám s řekou... Jdu si do ní aspoň podle starého zvyku opláchnout obličej a ukládám se pod hvězdami. Nořím se myslí mezi hvězdy, galaxie a paralelní světy a při sedmé padající hvězdě, respektive meteoritu, si skromně přeju, aby v noci nepřšlo a já nemusel stěhovat „bejvák“ pod střechem stánku. *Potkat tu pravou* už jsem si přál mnohokrát a tohle přání asi meteority plnit jaksi neumí.

Ráno se probírám pod vodou ztěžklými mraky, ale déšť zatím jen zahrozí pár kapkami a zase utne, ani se nestihnu rozhodnout, zda se vzrušovat a stěhovat ležení. Kolem stánku už se motají majitelé kempu, prima, teplý kafe k snídani určitě bodne. Výčepní Magdička je fakt kočka, jak jen zabodovat?

Ani jsem si nevšiml, že už nám přivezli lodě. Jedna na mě kupodivu zbyla, ale ta s prasklým kýlem. Nikdo jí nechtěl, ani se nedívám. Moje blbost. I když mě trochu překvapuje, že to nikoho netrklo a neozval se už při přebírání od půjčovny, ta prasklina je vidět snad už od stánku. Mám *velrybí* loď. *S vodotryskem*, zlehčuju situaci. Pro jistotu si ve stánku beru dva kelímky na vylévání vody a vsázím je do sebe. Magda se usmívá. Beru si číslo. Třeba jednou zabere.

Poslední stan se poroučí k zemi a mizí v barelu. Tak jsme si zase nezahráli. *Snad večer*, říkám si zklamaně a táhnu poloprázdný barel k lodi. Háčka jsem nesehnal a jedu *na singla*. Laminátka s příčnou prasklinou se mi zákeřně chechtá, když ji táhnu na vodu a nasedám.

Během půlhodiny hladina v lodi stoupá na třicet centimetrů. Předjíždí mě poslední loď, ještě chvíli slyším v meandrech Lužnice nadávání kormidelníka na háčkovo *umění* a pak krajina kolem ztichne docela. Jen hrdost mi nedovolila se doprošovat, aby mě nenechávali jet jako posledního. V mé bandě a vlastně ve všech, které znám, je to samozřejmé pravidlo. *Singlař* nikdy nejede poslední. Je nejpomalejší a když se cvakne, musí mu někdo píchnout obrátit loď.

A tak vybírám vodu z lodi voskovanými kelímky a v přestávkách pádluju. Touhle rychlostí přijedu na Pílař zítra. Navíc se ve dnech kelímků začínají rýsovat celkem solidní praskliny, za chvíli nebude čím vylévat. Nějak mi k nim asi Magda zapomněla přibalit upřímné přání šťastné plavby. Další kilák je za mnou, kamenné patníky kilometrů na březích mi ukrájují z dnešního přidělu *píchnutí* pádlem. V meandrech voda nečekaně zrychluje a zpomaluje a k tomu je potřeba včas se natočit do další zatáčky, jenže laminátka plná vody reaguje ppoommaalluu a někdy je to fakt o fous. Navíc se při březích tvoří pod hladinou neviditelné víry a *kopou* do lodí jak opilí fotbalisti. Těch meandrů je tu snad tisíc...

Hurá! Táhle plave poloprázdná petflaška! Kéž by se mi jí tak podařilo chytit... Ještě celkem obratně zajíždím k něčemu ekohříchu, který slibuje zachránit můj vodácký věneček. Kelímky už jsou nadranc a loď váží i s vodou tak metrák. Přitahuju jak divej, abych na lahev dosáhl. Povedlo se! Chytám jí, zajíždím ke břehu a stavím stodvacetilitrový barel. Povoluju uzávěr, stažený napruženou ocelovou obručí a vytahuju nůž. Šlohnul jsem ho tátovi. Našel ho ve staré stodole nové chalupy a prohlásil, že s ním bude rýpat skalničky. To jsem nemohl dovolit. Zachovalej potápěčák má z jedné strany poměrně tupou pilku a z druhé ostří, které po troše práce s pilníkem a brouskem nabralo glanc. Mít maturitu z broušení obráběcích nástrojů v těchhle věcech asi není úplně k zahození. Trochu mě žere svědomí, to je fakt, prostě nejsem geneticky předurčen ke krádeži, ale projednou... V Boha našťestí nevěřím, ale i kdyby byl a za tohle bych měl jít do pekla, byl by to spíš Saddám Husajn, než Bůh. Držím v pravače kudlu a levačkou tisknu petflašku k přední sedačce, jenže flaška mi pod nožem při bodnutí vždycky ujede. Sakra, to bych se na to... Ale já tu petflašku užítout prostě musím! Dochází mi trpělivost.

Beru flašku do ruky, teď už neuhne. Pomalu, ale vzrůstající silou na ni dotírám, flaška se prohne a nůž už vězí v prolákle, teď už to půjde. Najednou první stěna flašky pod tlakem hrotu povoluje a mně v tu chvíli problesknou hlavou

dvě myšlenky zároveň: 1. Když povolila první stěna lahve, povolí i ta druhá a pod ní už je jenom ruka. 2. Tuhle akci už nezastavím!

Čumím na potápěčák vražený mezi prsty a rychle mi dochází, že to malé „tuk“ bylo nečekané seznámení čepele s kostí a že jsem buď totální idiot, nebo jsem se té diagnóze právě maximálně přiblížil. Vytahuju nůž z rány a vůbec mě netěší, že už mám čím vylítat vodu z lodi. Tento fakt zdá se v tuto chvíli druhořadým. Zkousím prst ohnout a moc to nejde, tak to vypadá, že jsme si přefikli šlachy, onikám si. To jsme ale blbci. Z ukazováčku teče krev jak z vola, tisknu jej k prostředníčku, abych omezil únik krve a zbylými třemi prsty držím hrušku pádla.

Pomalu mi docházejí konsekvence právě proběhlé události. Jesli je to fakt šlachy, právě jsem skončil s kytarou, říkám si. Už nikdy si na ni nezahraju, už se dosyta nevyblbnu při trampským sejšnu, ba ani nesbalím na „klofnu“ žádnou roštěnku. Teď si připadám jak kovboj z reklamy na Marlboro, flegmaticky pádlující přímo k vodopádu – nejradsí bych si zapálil cigáro. Kdysi se mě moje první holka zeptala, co bych si vybral, kdyby mi dala ultimátum „buď já nebo muzika“. A já jí tenkrát při svy ztracený upřímnosti řekl, že muziku. Teď mi skoro připadá, že ač jsem to tenkrát řekl jen z odporu vůči ultimátům, říkal jsem nevědomky pravdu. Koukám na krev, flegmaticky pádluju a vím, že z těchhle meandrů se do nemocnice včas nedostanu. Prdlá

šlachy se prej musí sešít do hodiny, jsem někde slyšel. Jinak se stáhne a je s ní ámen. Ámen. A čas běží...

Další zákruta a přede mnou se objevuje šikmý kmen, napůl pod vodou a svírající s hladinou tak dvacetistupňový úhel. A loď je do půlky plná vody a na každý můj pohyb reaguje jako naložený kamion na myšlenku. To mi ještě scházelo. Vyhnout se tomuhle bordelů, to by mě stálo spoustu sil i s prázdnou lodí. Ještě chvíli předtím, než se kýl začne posouvat po kmeni vzhůru, už je mi jasné, jak to dopadne. Ale do poslední chvíle se snažím věřit, že to ustojím. Vlastně usedím... Marně. Na moment zapomínám na přeřízlou šlachy a pomalu se kácím přes nakloněný pravý bort. Ale vodácké instinkty fungují, nepouštím pádlo a zdravou rukou chytám loď. Dokonce jakousi třetí rukou, kterou v mnoha pozdějších kritických situacích marně hledám, chytám i kytaru.

Řeka mi jak na potvoru vybrala ke cvaknutí jedno ze svých nehlubších míst. Zápasím s našťestí celkem mírným proudem a nakonec se mi daří lodi zabránit v odplutí. Tak, a jsem v prdeli. Stojím přímo uprostřed Lužnice a držím na rukou dno lodi plné vody. Můžu být vděčný, že barel s věcmi z lodi nevypadl a neodplul do dáli. Ani nevím, jak se mi ho se zraněnou rukou povedlo zachytit a položit našťestí je zabalená do dvou igelitových pytlů, ale vešla se

jen tak tak a na zavázání zbyly asi dva centimetry. Snad to vydrží... I když to mi vlastně teď už může být jedno, uvědomuju si. Stejně si na ní už nezahlaju.

Fakt není teplo. Stojím už desátou minutu ve studené řece a komáři si mě našli tak rychle, jako kdyby mě hledali už chvíli před mým hvězdným ánré. Je jich tu tak deset miliónů, kolem se na kilometry táhnou jen lužní lesy. Ideální líheň. Ten čas vlastně jen odhaduju, hodinky jsou pod hladinou na ruce pod kýlem, jak držím loď. Ještě že jsou na to stavěné, při mém způsobu života by mi jiné než nárazuvzdorné a vodotěsné dlouho nevydržely. Už jsem promyslel a taky zkusil nejméně tři způsoby, jak bych mohl loď sám vylít a pokračovat v jízdě. Marně, vždycky jsem byl rád, že jsem loď znovu chytil a odtáhl na původní místo. Dalšíh sto komárů mě nabodlo mezi lopatkami a já mám obě ruce nezvratně pod vodou. Copak jsem jediný vysáněhodný objekt v celém okolí? Když tak o tom přemýšlím – je zajímavé, že mezi komáry bodají jen ženské. Počkají si, až jsi bezmocný a pak zaútočí. Skoro jako u lidí.

Podářilo se mi na okamžik vytáhnout levou ruku s hodinkami a podívat se na ni. Už tady trčím dvacet minut. Mé zelené triko pod vrstvou Air Komair není ani vidět a záměrně holá hlava se ocitá pod tímže příkrovem. Z dálky to musí vypadat, že jsem na ježka. Ale žádný pozorovatel kolem není.

Lužní lesy kolem hovoří vlastní řečí. Celkem blízko se ozvala volavka, někde za mnou něco šplouchlo, možná vydra, dnes už jsem jednu viděl. Cvrkání hmyzáků ve vysoké trávě ale skoro přehlušuje bzukot mračna komárů. Jektám zuby a jedním dechem proklínám tu krvežíznivou hmyzí smečku. Jak dlouho tady ještě budu takhle stát? Do večera tudy přeče ještě někdo musít jet. V opačném případě tu budu muset strávit noc a stanu se dárce krve pro jedinej divokej mejdan komářic, zlomyslně se utěšuju, že soudek je omezen, víc jak šest litrů ze mě nedostanou. Naříznutý prst začíná cukat, Lužnice zjevně není nejlepší desinfekční prostředek.

Rychle kontrolovuji chronometr, už tady stojím půl hodiny. Pomalu se stávám součástí okolní krajiny, liším se od ní jen arytickým třesem, jak klepu kosu. Bzučení splývá v jediný zvuk na pozadí a přestávám jej vnímat, už přes něj slyším i šumění proudu, jak naráží do osudného kmene. Počkat – hurá! Někdo jede! probouzím se z letargie. Náraz pádlem do bortu lodi při odlamování jako kormidelník rozeznám, i kdyby mi zrovna pouštěli techno. Přesto v meandrech trvá ještě dalších osm minut, než zahlédnu první modrobílou příď lodi. *Ahó,* protahuju. *Bbodobnete mi?* Ale první háček už skáče do proudu. Vylévají po okraj plnou loď rovnou na místě a když ji prázdnou pustí na hladinu, slastně to pleskne. Krásný to zvuk prázdné lodi! Když vidí stav mé ruky, vetknou mě na háčka do první lodi, přes záda

přehazují polystyrenovou záchrannou vestu, abych se přestal klepat a ujímají se odvozu mé potápky. Výjimečně neprotestuju, pro dnešek už moje vodácká hrdost vzala zaslé.

Asi za hodinu se za zákrutou objevuje Pilař, jez – smrták. Všichni s IQ alespoň bublajícího bahna jej přenášejí po již vychozené stezce a tam taky čeká „moje“ současná parta. A ještě mi málem vynadají, kde se flákám. Zdají se být usmířeni, až když vidí stav mé ruky. Ale není čas se vybavovat, sice je na spravení šlachy možná pozdě, ale vydesinfikovat a sešít se to stejně musí. Beru jen kartu pojišťovny a tlustý rolák, narychlo se domlouváme, že i s mými věcmi dojedou na Weinsettl a já se tam nějak dopravím též, a spěchám na stopa na nedalekou silnici Třeboň–Suchdol. Stojím a zuřivě mávám, ale trvá další půlhodinu, než mě naloží staré embéčko. Zkrvavený obvaz na ruce kupodivu v řidičích nevbuzuje pocit, že potřebuji pomoc, ale spíš dojem, že bych jim mohl potřísnit potahy. Je to jako stopovat v dešti. Vsaším se, že ve strachu o potahy by nezastavili, ani kdyby mi čerstvě chyběla celá noha. Naštěstí skrz obvaz krev nijak dramaticky neprotéká, jen to blbě vypadá.

Dobrodníci mě vyhazují přímo před třeboňskou nemocnicí. Tam ale na takové věci prý nejsou zařízení. Co tam tedy dělají, když neumí ani sešít ruku, se radši strategicky neptám. Nakládají mě do sanitky a vezou až do Jindřichova Hradce. Celkem další hodina zdržení. Ale mám štěstí

v neštěstí, ujímá se mě plastický chirurg. Takže prst se možná nebude hýbat, ale jizvička bude estetická. To jsem moc rád, kvůli ošklivé jizvě na prstu by si mě třeba žádná nevzala... Ležím na operačním stole s roztaženými rukama jak Ježíš, levou ruku mi pitvá chirurg a já žertuju se sestřičkou od kapačky napravo, je na ni přece jen lepší výhled. Doktorskej mě uklidnil, prý musím příště kuchnout víc, šlacha vydržela celou tu dobu viset na vlásku. Šutrák, co mi spadnul ze srdce, by vylil Lužnici z břehů. Po půlhodině je hotovo a na ruce se skví zbrusu nový a sterilní obvaz. Sanitáci mě hážou sanitkou až na Weinsettl, to je taky má záchrana, teprve teď mi totiž dochází, že nemám ani kačku.

Vystupuju přímo před kempem už za šera. Žaludek už zpívá árie, naposledy jsem jej uklidnil předpolední snídaní v Suchdole, ještě než jsme sedli do lodí. Noci už dávno nejsou nejteplejší, léto je ve své půli a jediné štěstí je, že mi svetr na těle už našťěstí uschl. Všechny věci v barelu byly zčásti mokré – když jsem uklízel krvavou čepel potápěcího nože, zjevně jsem špatně zavřel barel. Měl jsem jiný starosti. Ale teď už bude všechno v pořádku, zapijem to, zasmějem se a spacák mě odnese k dalšímu krásnému, prosluněnému dnu.

Ale ouha. V kempu je jen pár skupinek a tu naši nevidím ani u stanů, ani ve stánku. *Ještě nedorazili, je to sem lán cesty*, uklidňuju se. Ve štychu bez věcí a bez peněz by mě přece nenechali. Sedím

nasucho ve stánku a Tarzanovo řvaní je proti mému žaludku šeptání. Ale nemám tu drzost jít somrovat, hladovkáři přece vydrží i mnoho dní. A dobrovolně. Měl bych si vsugerovat, že vlastně držím dietu.

Proč si něco nedáš? povídá najednou mezi řečí vodák odvedle. Za poslední půlhodinu jsem se s tou cizí partou zakecal, abych zapomněl na hlad. Líčím mu svou dnešní anabázi. *Oni fakt nedorazili?* kroutí hlavou. Kolem je tma tmoucí, je definitivně jasné, že se na mě vyfláklí. *Tady máš kilo, pak mi ho pošleš*, říká a plácne o stůl zeleným Karlem. Jsem zachráněn! Beru si adresu a vděčně běžím ke stánku pro párek a pivo. Nebylo mi nic a je mi líp, říkám si, protože hlad po dnešku nepovažuju za něco. Ještě že jsem mezi vodáky. A kluci už řeší, kde budu spát. Proto tu vodu tak miluju.

Nacpeme tě do s stanu k Daně, říkají, *je ve stanu sama*. Tak to jsem zvědav jak to přijme, už prý je totiž v limbu. Já bych se babě do stanu nebránil v jakoukoli dobu, ale opačně to obvykle nefunguje. Odhaduji správně. Dana je pěkná a vztek-lá, kdyby chtěla někoho vedle sebe, tutově už ho tam má. Nakonec usínám u jednoho z kluků, přikrytý neohebnou pěnovou karimatkou, v krata-sech a přímo na podlážce. Komáři nasávají krev se skrovnou trochou alkoholu a mě budí zima a otlaky na artritických kyčlích. Taky ruka se probudila z milosrdné anestezie, má horečku a pulsuje. A jako na potvoru, čas běží nejpomaleji,

když je člověku mizerně. K ránu je to obzvláště tvrdé. Můžu se utěšovat tím, že kdyby nebylo občasné mizérie, nerozeznal by člověk ani chvíle, kdy je mu dobře. Slunce mi konečně prohřívá tělo i mysl a útrpně očekávané ráno je tady.

Snídám pivo, na víc už nezbylo, a probírám své možnosti. Buď budu jezdit po všech kempch a místech vhodných k nocování mezi Weinsettlem a Pilařem, z nichž na půlku si nemusím ani vzpomenout, nebo tuto vodu budu považovat za ukončenou a vydám se k domovu. I když by mě po tom všem ani moc nepřekvapilo, kdyby mě věci nechali jen tak ležet na břehu a odjeli. Čert vem věci. Mám toho protentokrát dost. Svetr vážu kolem pasu a zbytky rosy se brodím přes pole na stopa do Mláky. Trvá slabou půlhodinku, než zaskřípou brzdy nákladáku.

„Co vezete?“ povídám mezi řečí. „Ále, vezu nějakou děravou loď z Rozvodí do Veselí, náká parta vodáků se s ní nechtěla tahat.“ Jímá mě temné podezření. „A nepamatujete si, kdo vám jí vracel?“ „Počkej, mám to tady v papírech. Někakej... Jarda Choustník.“ Parták. Nechtěli se s ní tahat. Proto mě nechali v loji.

Sbohem, partáku. A nezůstávej poslední, až s touhle partou pojeděš na singla, říkám si, když přejíždíme poslední předveselský most přes Lužnici.

Jiří Pígo Nosek – 2. místo v próze

Vlaštovka od Bílé skály

Seděl jsem tenkrát zrovna sám v hospodě „U prasklýho pádla“, propíjel se na dno půllitru bublinkový limonády a krátil si čekání na vlak studiem mapy. Vracel jsem se přitom v duchu na místa, kterými jsem o víkendů prošel a v duchu už si sestavoval podrobnou zprávu z tohohle samotářského vandru pro kamarády, který pracovní povinnosti přinutily zůstat v létě přidušený Praze. Kolem bzučely neklidný mouchy, asi marně hledaly obraz císařpána.

„Ahoj, máš tu místo?“ ozval se mi najednou za zády chraplavě hlas.

Zvednu oči od zelený plachty a koukám, ke komu patří. Starej tramp, říkali jsme takovej ve skautu „klasici“. Já ten echt trampskej zevnějšek neberu tak vážně a stačí mi, když ven jedu v něčem přírodně zabarveným a se starou tmavozelenou gemmou, ale tenhle vypadal, jako by vypad odněkud z Hurikánovo Dějin. Na hlavě měl kožené klobouk, na sobě zelenou ošoupanou bundu, snad vojenskou, a kostkatou košili se záplatama (kdo dneska ještě záplatuje?), kalhoty plátáky, taky sešívány. Jeho perfektně sbalená usárna byla evidentně prvoválečná. Kolem krku šátek, celej dojem trochu narušovaly jen rozbužejlý prošedivělý zrzavý fousy, který připomínaly spíš nějakýho kavkazskýho povstalec.

„Ahoj. Ale jo,“ odpověděl jsem a vymotal volnou židli z popruhů svého batohu.

Dotyčnej si hned sednul a ještě než si stačil objednat pivo, hned povídá:

„Jsem rád, že jsem tě konečně našel!“

„Uh, cože?“ koukám na něj. Vypadal solidně a netáhlo z něj, snad se na mě nevytasí s vlezle přehnaným kamarádováním a s tím, že mu jako na potvoru chybí pár drobáků na vlak.

„Jasně, promiň, my se neznáme. Já jsem nějakej Moták, a ty budeš Jerzy. Jerzy z Prahy, ne?“

„No, kamarádi mi tak říkají,“ přikývl jsem nechápavě, „co se děje?“

„Psal jsi někam na web, že pojeděš do tohohle kraje. Já tu jsem celkem často, tak mě napadlo, že si na tebe zkusím počíhat u nádraží, no, a povedlo se,“ usmívá se a hned pokračuje:

„Totiž, to jsi ty, kdo loni do Trapsavce poslal *Vlaštovku od Bílé skály*, žejo? Myslel jsem, že budeš starší, ale...“

Má pravdu, se svou prvotinou jsem se loni skutečně týhle soutěže účastnil a dokonce i trochu zabodoval. Celkem mě to i překvapilo, protože jak jsem se pak doslechl, povídek vo krásnejch slečnách, co přijdou v noci k ohni a potom se ukáže, že to byly všelijaký víly, divoženky nebo strašidla, není zrovna málo. Že by to byl nějakej obdivovatel mého veledíla? Možný to je, sborníků se tenkrát vytisklo celkem dost a navíc se celá povídka odehrávala v tomhle kraji.

„Jo, to jsem napsal já,“ přikývnu a snad se i trochu rozpačitě červenám.

Moták na mě spiklenecky mrkne:

„Tys jsi tu potkal, vid? Potkal jsi Vlaštovku.“

Hospodskej mu přinese pivo, díváme se na sebe přes sklenice.

„Ne, to ne,“ řeknu omluvně, protože tuším, že ho tahle odpověď z nějakýho důvodu zklame, „jenom se mi ten nápad líbil, tak jsem z něj udělal povídku.“

Chlap na protější židli se zarazí a pak se z něj vysype:

„Ale vždyť jsi jí popsal přesně, úplně jsem jí poznal, to je celá vona. A navíc, vystih jsi takovej ten šmrnc... Přesně ten její druh šmrncu. Jsi si jistej?“ vykládá trochu zmateně.

„Jsem,“ pokrčím rameny. Vypadá smutně, až je mi ho trochu líto, ať už má třeba o kolečko víc nebo ne.

„Počkej chvilku...“ povídá zamyšleně, hrabe se v torně a za chvíli už drží v ruce starej, vlhkem zkroucenej sešit v pevnějch deskách. Nalistuje asi třetí stranu a pak ho přede mne položí na stůl:

„Tady...“

Přes celou stránku je nalepená zažloutlá černobílá fotka, na který stojí pět trempířů u ohniště před nějakou nedovostřenou vápencovou skálou porostlou borovicema. Tři kluci, dvě holky, všichni podobně staromilsky ustrojený. Než si je stihnou pořádně prohlédnout, zastíní mi je Moták ukazovákem:

„Ferda,“ jede zleva prstem po postavách, „vedle něj stojím já,“ ukáže na vytáhlýho holobrádka, kterýmu může bejt tak sedmnáct, „Nelly, ta

s máma jezdila jenom chvilku, Čopek,“ zarazí se a vrásky mu rozvrásněj čelo, „...a tady vedle Čopka Vlaštovka. Rok sedmdesát jedna.“

Vlaštovce z fotky to sluší, nemá sice úplně takový ty televizní míry, ale všechno zas na správnym místě, to jo. Zpod obřího klobouku jí vykukují světlý kudrnatý vlasy až po ramena, košile se sympaticky napíná, prostě hezká holka. Musím v duchu uznat, že noční návštěvnici z mé povídky je trochu podobná. Vlastně víc než trochu, mohla by to klidně bejt ona.

„Tohle je poslední společná fotka, co máme,“ povzdechne si Moták, „asi tě zajímá, proč ta tvá povídka přinutila takovýho dědka jako jsem já, aby tě stopoval až sem, žejo?“

Neurčitě kývnu hlavou a Moták to bere jako souhlas:

„Vono to není poprvý, co se mi s ní něco takovýho stalo...“ zachmuří se a pak začne odjinud:

„Víš, Vlaštovka byla výjimečná ženská, musel bys jí zažít naživo, abys to pochopil. Fotky jsou holt jenom placatý vobrázky. Nikdy předtím jsem žádnou takovou nepotkal, a ani nikdy potom. No, co ti budu povídat, byli jsme do ní zabouchlí všichni. Teda, skoro všichni...“

Kouká mi do očí, asi má dojem, že mě moh svejma vzpomínkama otravovat, tak rychle přidá na důrazu, aby stih říct to důležitý, než se nějak vymluvím a prchnu:

„Hele, může to znít pateticky, ale vona byla fakt zážrak. Byla vodněkud ze Žižkova, táta

v Kolbence, máma hrála všelijaký vedlejší role v tamním divadle, prostě normální rodina. Ale Vlaštovka... měla talentů na deset lidí. Chodila na konzervatoř, uměla hrát na cokoli, z čeho jsi dostal aspoň jeden tón, tak, že to vypadalo, jako bysme s sebou měli příbalenej symfoňák. Vyhrávala s trampskejma básničkama všelijaký ty soutěže, kde jsi jinak musel do tý poezie narvat aspoň jednoho Lenina a dva partyzány. Ale Vlaštovka dovedla rozbřečet pár řádkama vo slunci, co zapadá nad starym kempem, i vysloužilýho politruka. Řádkama, který sama napsala, mimochodem. Vedla nám taky kroniku, kreslila a psala zvadla, taky jedinečný dílka a...“ zarazí se:

„Myslíš, že přeháním, žejo?“

„No, přinejmenším je vidět, že jsi jí měl fakt rád,“ pousměju se.

„Jo, to měl,“ povzdechne si.

„Co se jí stalo?“ troufnu si zeptat se na to, k čemu evidentně celá tahle řeč spěje.

„To právě pořádně nevím,“ zamračí se Moták:

„Víš, ona nejen, že byla chytřejší a krásnější než my všicky dohromady, což nakonec zas nebylo tak těžký, ale přitom byla taky hrozně v pohodě. Asi to znáš, inteligentní ženský mívaj v jejím věku často všelijaký divný komplexy a za hezkou fasádou se schová i strašná čarodějnice, ale u ní ne. Vobě nohy na zemi a přitom hlava v oblacích, abych tak řek. Hrozně vzácná kom-

binace. Navíc tak nějak dovedla přirozeně zlepšit náladu každému, kdo kolem ní třeba jenom prošel.“

Upije z půllitru, otře si vousy a s lehkým ironickým podtónem dodá:

„Já moc na takový ty nadpřirozený energie nejsem, ale jestli třeba normální člověk vyzařuje nějaký ty pozitivní kvanta dejme tomu jako žárovka, tak vona měla výkon dvou temelínskejch bloků. Na každýho takhle působila... Na každýho kromě jedinýho člověka.“

Aha, takže tady bude zakopanej pudl, napadne mě. Určitě v tom bude milostnej trojúhelník, i když jestli si Moták až tolik nevymejší, tak možná dokonce nějak víceúhelník nebo přímo tesseract.

„Prostě, začala chodit s jedním kamarádem,“ slovo kamarád vysloví asi tak, jako když dřeťe mokrou křídou vo tabuli, „byli jak dvě hrdličky, měli se brát, plánovali, jak se sem vodstěhujou k řece, do domu po její babičce, do kraje, kterej měla tak ráda a tak. No, a pak jsem ho najednou potkal v Praze. Pod ramenem měl zavěšenou nějakou zmalovanou paničku, dělal, že mě nevidí. Ale já se nedal a spustim na něj, jak se mu vede a tak. Hned se mi začal chlubit, jak přes známost dostal dobrý místo na výboru, naznačoval mi, že kdybych chtěl, může mě ze starýho kamarádství popostrčit v pořadníku na auto a podobně. Ptám se, kde že je Vlaštovka, a víš, co mi řek...?“

Jasně řečnická otázka, tak jenom pípnu:

„Ne, co?“

Starej pán nakřáplym hlasem, jako by se chystal rozbřečet nebo navopak vyrazit na poslední zteč, povídá:

„Že už s ní nechodí, že tu krávu ordinérní stejně nemoh vystát.“

Díváme se na sebe, nevím, co bych měl říct, tak aspoň ve chvíli, kdy už je to ticho moc dlouhý plácnu:

„A co vona?“

Moták pokrčí rameny:

„Nikdy už jsem jí neviděl. Prej jí to dost vza-
lo. Prej odjela někam sem. Nemysli, že jsem jí tu tenkrát nehledal. Jenže nikdo z lidí, který by jí měli znát, o ní nevěděl, nanejvýš tvrdili, že s ní před časem mluvil kamarád jejich strejce nebo tak něco. Ale všechny stopy se ukázaly bejt lichý. Začalo mi z toho hrabat, prošel jsem postupně celý povodí, vylez na všechny kopce, prošťoural všechny lomy a hradní zříceniny, ptal se v každých vesnici, skoro i vobracel kameny. No, nenašel jsem jí. Pak jsem se znovu zamiloval, voženil, narodily se mi děti, měl jsem jiný starosti.“

Dopije pivo a mávne na hostinskýho.

„Už půjdu, vono není zdravý se tu nad sebou takhle dojímat. Jenže, co mi žena umřela a synové se rozprchli do světa, mám zas na starý kole-
na čas toulat se tu po kopcích a doufat, že přeče jenom aspoň ještě jednou potkám svý mládí. Vono je tu ostatně hezky, mám pocit, jako kdy-

by tu byla tak nějak všude, jako kdybych jí moh potkat za prvním ohybem cesty. Že si někde navečer sednu v sadu, budu koukat dolů na řeku a najednou přijde, mladá a krásná jako tenkrát. Vždycky to byl její kraj. Občas zaslechnu, že... no nic. Prostě, když jsem si přečetl tvój povídku, myslel jsem, žeš jí třeba potkal...“

„Bohužel ne,“ zavrtím hlavou, „i když je prav-
da, že jsem to taky psal tady. Před rokem na vodě, o kus vejš vocadl u jezů...“

„Holt je to její kraj,“ zopakuje zamyšleně Moták, zaplatí a zvedne se k odchodu:

„Každopádně ahoj a měj se dobře, díky, žeš tu se mnou vydržel, málokdo má dneska náladu poslouchat plačtivý vzpomínky starýho dědka,“ zazubí se pod vousy, nahodí si usárnu na záda, naposledy mávne a zmizí otevřenýma dveřma v podvečeru.

Sedím u stolu zase sám, z televize zavěšený nad barpultem řvou televizní zprávy. Chvilí přemýšlím, jestli jsem se přeče jenom pro tu svou povídku tenkrát neinspiroval někde jinde a třeba nevědomky nevyužil nějaký zasutý vyprávění někoho jinýho, ale dospěju k názoru, že asi ne a že náhody se prostě stávají.

Když za dvacet minut odcházím na vlak, všimnu si, že na židli zůstal ležet Motákův cancák. Hospodskéj nevypadá zrovna důvěryhodně, že bych mu ho svěřil, takže si ten starej sešit radši dám bez čtení do horní kapsy gemmy a chvíli přemýšlím, jak toho starýho trem-

pa přes kamarády nejlíp znova najít, abych mu ty jeho vzpomínky zas moh vrátit. Kolem nádraží už ho nikde nezahlednu, tak si koupím lístek a počkám pár minut, až po mostě přijede motorák.

Cesta zpátky do Prahy je dlouhá. Poklimbávám na sedačce, z venkovní krajiny toho moc vidět není, noc přišla celkem rychle. Ostatně, léto už taky bude končit.

Na přestupu na rychlík v okresním městě se dostanu do stejného vagonu s nějakým dětským oddílem. Mláďata pobíhají po voze, řvou a narozdíl od svejch ztrhanejch vedoucích, který je těžce nezvládají, mají ještě spoustu sil. Spát se nedá, koukat z vokýnka taky ne, mapu už znám nazpaměť. Chvilku váhám a pak vytáhnu z horní kapsy batohu Motákův sešit. Asi bych se mu v tom neměl hrabat bez jeho souhlasu, ale zvědavost je prostě silnější.

První dvě strany jsou bílé, jen s rozpitým razítkem s woodcraftem a názvem osady, na třetí je už známá fotka. Ferda, Moták, Nelly, Čopek (mimochoodem, podezřele podobný člověku, jehož obličej nedávno proběh novinama při skandálu s falšováním lustračních osvědčení) a Vlaštovka. Dívám se na ni a přemýšlím, jaká tahle holka asi doopravdy byla.

„A hele, není to Vlaštovka?“ ozve se mi za rameny tentokrát mnohem mladší hlas. Uhrovaný kluk, jeden z těch vedoucích.

„Jo,“ řeknu, „ty jí znáš?“

„Moc ne. Hele, jestli jsi nějakej její kamarád, vyříd' jí, že hrozně děkujem a pozdravujem a že to u nás má schovaný a tak.“

„Co má u vás schovaný?“ koukám na něj vyjeveně.

„No, potkali jsme jí předevcírem večer na našem kempu v lomu. Skvělá holka, celej večer hrála na kytaru, měli jsme parádní zpívandu. A druhej den nás protáhla po všech možnejch koutech kolem řeky, o každym místě něco věděla, historii a tak, a uměla to podat, děcka jí visely na rtech. Akorát jsme se jí pak nějak ztratili a nestihli poděkovat...“

Chvilí váhá, ale nedá mu to:

„Jestli jí znáš, myslíš, že by se s ní bylo zas možný někdy někde sejít?“

Neodpovídám.

Jak se vlak žene dopředu, objevujou se za oknem v noční tmě jasný body vzdálenějch lamp a zase mizej za neviditelnějma překážkama. Občas problemsknou víckrát, ale okolní krajina je setmělá a nikdy nedokážu s jistotou říct, jsou-li to určitě ty stejný.

Jan Přebal Pohunek – 1. místo v próze

Díky Danny !

„Do háááje!“ procedil huhlavě skrz téměř sevrěné rty Vostrej.

„Hm.“

„Jo.“

Nikomu se moc dodávat nechtělo. Jen Lála si usrkla z hrnku a tiše se zeptala: „Fakt... se už neozval?“

Zakroutil jsem hlavou. Nejen mlha se dá krájet. Ticho taky. Notnou chvíli jsme ho jen tak porcovali, než vzal Vostrej do ruky kytaru a nad hladinu zatopenýho Žichovickýho lomu se do nočního ticha snesl první akord.

Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění ...

Zvedl jsem se od ohně a přesunul se na pařez na břehu. Měsíc se pýřil ve svém zrcadle, hvězdy k němu obdivně vzhlížely a mě protivně štípaly oči.

...a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik není...

Kolik je to doopravdy let? Víc! Mnohem víc...

Poprvé jsme se poprali na pískovišti o bagr. To si nepamatuju, to znám z vyprávění jeho mámy. Vyhrál. Vždycky byl silnějši. A odvážnějši. Snadno mi pak ve třetí třídě natrh' ucho. Proč, to už se dnes neví. Ale ta

bitka v šestce... ta důvod měla! Krásnej! Markéta...! Nechat se kvůli ní zmlátit – to byla skoro čest! Jasně že do kina šla odpoledne s ním. Ale věděla to! Konečně věděla, co jsem jí nedokázal říct ani napsat.

Pak už jsme se nervali. Ale společné zájmy nám zůstaly. Jen výsledky se lišily – podobně jako naše postavy. Na závodech turistiků jsem sice zručně azimut určoval a morseovku luštil já, protože Klety se občas šeredně seknul, ale na vítězství to stejně nikdy nebylo. Prostě proto, že by si Klety – kdyby to teda šlo – stihnul hravě v cíli vykouřit cigáro, než jsem já dofuněl za ním. Jo cigára! Klety byl frajer! Bourák! Netajil to. Doma mu nadávali. Ve škole taky. I trenér na fotbale. Že ho vyhodí. Že ho nenechá hrát. Stejně hrál. Bodejť! Byl dobrej. Dával góly. A my vyhrávali. A „my“ jsem byl taky já! Já, kterej gól nikdy nedal a o balon spíš zakopával! Jenže tehdy se ještě hrálo pro radost. Trenér nás posílal hrát, i když tušil katastrofu... co na tom tenkrát sešlo?

Šli jsme i na stejnou školu. Nebavila nás ani jednoho. Ale něco tam začalo. Vlastně už kdysi v turistáku, ale tady to začalo bejt jiný. S klukama, co chodili o ročník vejš. A s Lálou, co jezdila s nima. Alkazar. Mexiko. Amerika. Želva. Kanada. Tajemství štol. Koupání bez plavek. A taky vzdor v písničkách. Beatníci. Bourání kulis. A vlastní názor...

I když jsme těch fleků začali objevovat čím dál víc, na Ameriku jsme po vojně jeli hned jako první. Jen my dva. Lála byla vdaná a zrovna kojila. Ostatní jsme ani nehledali. Ta zpráva nás ranila. Oba. Seděli jsme u ohně a chvíli sprádali plány a chvíli vzpomínali. S Markétou

šli tehdy na Vinetoua. Nadchlo ho to! Druhé den jsme šli spolu. A ještě ten večer v háji za tratí uzavřeli pokrevní přátelství. Vždycky byl silnější. Odvážnější. Já se jen skrábnul. Klety to vzal poctivě. Moc dobře mu to tehdy nesešili. V odlesku plamenů byla kousek nad zápěstím i po letech dost nehezka jízva zřetelně vidět. Nastalo ticho. Zírali jsme do žhnoucích uhlíků a byli chvíli každý sám. Ale spolu. Teď už jsme to věděli. Že se to tehdy za tou tratí povedlo. Že to platí.

...léta kráse nepřidaj' a nevléčí naše ztuhlý klouby...

Jo, léta. Prohnala se nějak kolem. Zkraje jsme jim stačili a nezůstávali mládí nic dlužní. Poctivě jsme sponzorovali dráhy i hospody, počítali hvězdy i metry převýšení, nedokázali se nasycit východů slunce, beze slov zas a znovu zírali na skvostný představení toho samýho umělce na konci dne. Sjížděli jezy, šplhali po skalách a občas si plnili dávný i novější sny: tu se vznesli k nebi v balonu s nadšením dávných vzduchoplavců, tu opačným směrem s šileným strachem, co bude, až se padák neotevře, jindy hleděli do hlubin Detifossu a kolénama do světa telegrafovali, jak si marně zkoušíme představit, co se tu asi děje na jaře, když taje sníh.

...zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zaslý slávy...

Zkraje to přišlo docela nenápadně. Nejdřív se oženil Klety. Dva roky na to já – to už měl Klety holku doma a kluka na cestě. Vždycky byl rychlejší. Skóre

jsem srovnal až za čtyři roky. Postupně jsme se zkoušeli vrátit. Na známý štreky, na známý fleky. Vlaků už nejezdilo tolik. Na řeky vtrhly cestovky. Na naší Americe se objevila turistická značka. Ale ještě byly místa, kam utýct'. A hory, na který se člověk musel škrábat po svejch. Času bylo málo, ale pořád jsme jezdili. Jenom už to bylo jiné. My byli jiný. Jinak jsme přemejšleli. Ale nevzdávali jsme to. A sprádali dál plány, že až děti vyrostou, všechno se zas vrátí. A ještě toho hodně nevěděli. Třeba to, že až se jednou vrátíme z vandru, najde Klety doma prázdnou byt. Svý tchýni do oka nikdy nepadl, to věděl dávno. Ale že to dojde až sem vážně nečekal. Živil své naděje do soudu, ale neměl nárok. Soudy tenkrát automaticky dávaly děti mámě. Vzalo ho to. Byl jsem s ním celou noc. Nad ránem byly obě flašky do dna a my na dně. Klety si tam chudák pobyl dýl. Nemoh' být doma sám. Něakej čas spal u nás. Pak na psychiatrii. Přijel hned, jak ho pustili. Že tu být nemůže. Že prodal byt a stěhuje se. Kam? Neptej se. Ozvu se, až se srovnám...

...není přece vítr a kouř vzhůru stoupá...

Už se neozval. Obvolal jsem snad všechny realitky. Do novin dal inzeráty. Zkoušel to přes rádia. Stokrát se ptal lidí, co ho znali i znát mohli. Nechával vzkazy na kempech. Nic. Zmizel. Neozval se. Děti už odrostly a stará parta se dala zase dohromady. Ne – není to jako tenkrát. Nejsme už parta drsnáků. Jsme už zase jiní. Zase přemejšlíme jinak. Ale jezdíme. Všichni. Jenom ten Klety tady chybí.

...čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří.

Kytara dohrála a já se vrátil k ohni, do jehož plamenů teď všichni jakoby nepřítomně hleděli.

„To je text, co?“ zkusil jsem zahnat další tichakrájení. „To bych chtěl umět – takhle to trefit. Jenom pár větama!“

„Jóó, to je právě to umění.“ chytíl se Vostrej. „Proto von rozdává podpisy na koncertech, zatímco ty tak maximálně pětku těm vagabundům na nádraží. Che! Že prej mu ujel vlak! S báglem. A s dokladama! Ale Lála ho stejně dostala! Jak natáhuł ruku, prej – pojďte pane, já vám ten lístek koupím...! Nikam nešel! Páč nikam jet nechtěl. Jen sháněl prachy. Na chlast. A na cigára!“

Najednou byli všude! S neslyšným funěním táhli ty svý boudy po mejch nohách nahoru. Brázdili mi břicho. Lezli po zádech. Plazili se po krku. Jejich příbytky se klátivě houपालy ze strany na stranu. Pronikli až na obličej a i na něm zanechávali tu odporně slizkou stopu. Pár tykadel se mi zvědavě vztyčil proti oku... Brrr! Překonal jsem ten svíravej pocit a proti svý vůli se otrásl.

Z pod obočí jsem sledoval Lálu. Pořád jsem si nebyl jistej. Fakt neví? Nevypadá, že by hrála tyjátr... Jo, je to už spousta let. Hodně se toho změnilo. Hhm! – my sami nejvíc. Vždyť ani já jsem hned...

Pořád nevím, jak to říct. A jestli vůbec. Dá se to změnit? Ten zvyk? Zajetí koleje? A co když přece? Nemůžu se dočkat návratu! Ale... troufám si vůbec? Nikdy jsem nebyl ten silnější. Odvážnější.

„Dáš si?“ vytrhla mě Lála z myšlenek. Vděčně jsem se podíval na lahev s napnutým plachtovím a natáhl pro ni ruku. Skrz vlhkej závoj v očích se zdála být tak nějak cizí... Ušmudlaná. Její příliš krátkej rukáv se s natažením vykasal nezvykle vysoko...

Dal jsem si slib.

Do neděle!

Do neděle určitě najdu odvahu!

Odvahu říct jim, že jsem se tam vrátil. Že místo pětky jsem dal pade a pak přihodil skoro plnou krabičku cigaret. A že když jsem odcházel, zvedl ten vágus oči a řekl: „Díky Danny.“

Václav Vašík Stričko – Zlatý Trapsavec

Šílenec

Někdy člověk udělá dobrý skutek, protože to tak cítí, protože ví, že dělá správnou věc. Někdy udělá naopak špatnou věc, protože se mu to zrovna hodí do krámu a je dostatečně hajzl na to, aby mu to svědomí dovolilo. Někdy člověk někomu ublíží a pak ho to moc mrzí, protože nic takového rozhodně udělat nechtěl. Ale do

Naša mamka

Toľko ju jedujeme
až predčasne ostarela
Je vráskavá cestami
šedivá betonom
globálne našťavaná
no stále skvelá:

Zaslúžili by sme
nič iné
než dostať na zadok

A dostávame –
vždy ďalšiu šancu
urobiť si poriadok

Len dokedy

Maťa Vrana Jendreková – 2. miesto v poezii

určitý doby jsem netušil, že člověk může udělat dobrý skutek, i když měl v úmyslu pravej opak. Tak, jako se to stalo kamarádovi Hejkalovi.

Bylo babí léto, jako když vyšije. V chladným sobotním ránu jsme se prodírali hustým Mimoděkovským lesem směrem k Ďáblovu potoku. Ten les je protkaný sítí úzkých asfaltů. Nás hodně rychle omrzelo po nich šapat a proto jsme je opustili a šli lesem. Daní za to

V nás

Upijme Medvědího mléka
chytíme se za ruce
a tančeme

na šum ptačích křídél
na tympany praskotu dřeva
a toho
co je v nás

vždyť jenom za šera
stínů letitých stromů
pochopíš
proč Milá utekla ke svým loupežníkům
a že mýdlo
je jenom mýtus
každodennosti...

Barbora Hakenová – Malý Trapsavec

byla nutnost překonat nesčetný mlází, křoviska, sem tam i nějakou rokli. Nijak nám to nevadilo, času jsme měli habaděj, do cíle dnešního putování ve Stříbrném campu nám zbejvalo sotva dvanáct kiláků a to se dá za den ujít i s dřevěnou nohou.

Právě jsme se chystali překřížit jednu ze silniček, když jsme před sebou uviděli podivnou scénu. Předcházel jí táhlejekot, ozývající se

z pravý strany. Po silnici se řítila rodinka houbařů, v čele kyprá maminka, za ní dvě holky pubertálního věku a voj uzavíral otec v gumovkách a rádiovce, ozbrojené mohutnou sukovicí. Napřed to vypadalo, že příslušnice něžného pohlaví pronásleduje, ale pak jsme si všimli, že se co chvíli otáčí a mává klackem někam za sebe. Schovali jsme se do mlázi a koukali, co se z toho vyvine. V nezměněném pořadí proběhli po silnici asi tak padesát metrů před náma. Za ozbrojenou hlavou rodiny se řítíl obrovské chlap v maskáčových kalhotách a rozepnutý košili, obutej do rozvázaných kanad, úplně rozčuchaný vlasy mu divoce povlávaly ve větru. Hnal se za nima, hubu otevřenou dokořán, rukama jakoby škrtil sám sebe a vydával nesrozumitelný skřeky.

„Pho – ho – h – the, vhy – ha – hla – hy – hu – ha – h – han – hu,“ soupeřilo jeho huhlání s jekotem dam. Řev se vzdaloval, až se rozplynul v lesním tichu.

„Co to bylo?“ vydechnul kamarád Skinner.

„Psychopat!“

„Šílenec!“ řekli jsme takřka současně s Hejkalem.

„Neměli bysme jim jít na pomoc?“ napadlo Skinnera.

„Ty už budou dávno za horama, při týchle rychlosti jsou za deset minut dole ve vesnici a tam se ten blázen za nima neodváží,“ odmítnul jsem možnost projevit statečnost.

Od vesnice se ozval výstřel. Pak další.

Netrvalo ani deset minut a zase jsme to zaslechli.

„Ha – he – ha – hto – huhu – hyhlat,“ huhlala obluda, když se kolem nás vracela tam, odkud přišla.

Leželi jsme v mlázi a ani jeden z nás tří nejevil touhu stát se hrdinou. Odvážili jsme se vylézt až dlouho potom, co v dálce utichnul i ten poslední huhel.

„Nemám z toho dobréj pocit,“ řekl Skinner.

„Třeba je to jenom neškodnej místní podivín a tý rodince nic nehrozilo. Jenom je vystrašilo to jeho mumlání a to, jak je velikej,“ servíroval nám těšínský jablíčka Hejkal.

„Z něj by šel strach a hrůza, i kdyby tak nemumlal. Byl fakt obrovskéj,“ řekl jsem.

Přešli jsme cestu a obezřetně se vnořili do lesa za ní.

V poledne už nám plápolal oheň na břehu Dávlova potoka. Seděli jsme na utěšeném travnatým plácku na břehu dlouhý tůně, která vznikla, když kdosi neznámej postavil v nejužším místě toku kamennou hráz. Na ohni spokojeně bublal kotlík s čajem i ešus s gulášem.

„Ticho, něco slyším,“ vytrhnul nás z idylky bystrouchej Hejkal. Na povel jsme strnuli a poslouchali. Zdálo se mi, jakoby se k nám po proudu neslo zase to huhlání, smíchaný se zurčením potoka. Pak se ozval ženskéj jekot, zakončenéj mohutným plácnutím do vody a všechno

znova ztichlo. To už jsme zapadli za nejbližší stromy a čekali, co bude.

Za pár minut jsme uslyšeli šplouchání a na hladinu tůně připlavala nejprve nůše s chrastím a za ní i její majitelka, typická venkovská babka v květovaný sukni a se šátkem na hlavě. Jednou rukou se držela nůše a druhou se snažila za stálého funění a prskání zakormidlovat ke břehu. Široká sukně na hladině vytvořila kolo, takže babka vypadala jako busta usazená na plovoucím listu obřího amazonského leknínu Viktorie královské, kterej pomaloval abstraktní malíř. Vyskočili jsme z úkrytu a pomohli babce na souš. Leknín splihnul do podoby urousaného mokřýho hadru.

„Děkuju, mládenci!“ řekla, když popadla dech, „já myslela, že to bude moje smrt.“

„Co se vám stalo?“

„Byla jsem na chrastí a najednou vám na mě vyskočil obrovskéj chlap s dokořán otevřenou hubou. Držel se za krk a něco mumlal. Chtěla jsem před ním utéct, ale zakopla jsem o nůši a spadla do potoka. Než jsem se mohla chytit, vzal mě proud. Ani nevím, kam se poděl on.“

Půjčili jsme jí nějaký věci, co jsme měli navíc, zabalili ji do celt a napojili ji čajem s pořádnou dávkou rumu. Zahřála se a dokonce se přestala klepat. Sotva ji nad ohněm alespoň trochu uschly věci, trvala na tom, že chce okamžitě domů a hlavně pryč z lesa. Pro jistotu jsme ji šli do vesnice doprovodit.

Na půlce cesty se proti nám vyřítilo policejní auto s blikajícíma majákama.

„Co to tady provádíte?“ obořil se na nás strážce zákona bez pozdravu.

„My? My tady zachraňujeme paní,“ ohradil se Hejkal.

„Přišlo nám hlášení, že tady byla jedna rodina přepadena šilencem v zeleném,“ koukal na nás s neskrývaným podezřením.

„Ten mě taky přepadnul a tady mládenci mi pomohli,“ zastala se nás babka.

Vzorně jsme policajtovi nadiktovali všechno, co jsme dneska v lese viděli a předali mu babku, aby ji bezpečně dopravil domů.

„Radši byste měli taky z lesa zmizet, než se ho podaří chytit. Může bejt nebezpečnej. Zatím ani nevíme, odkud se tady vzal, žádněj blázinec v okolí ho nepostrádá.“

„Nebojte, my máme pro strach uděláno,“ nafouknul se Hejkal.

„Jenom aby,“ zapochyboval polda, zabouchnul za sebou dveře auta a nechal nás na lesní cestě samotný.

„Tak snad abysme šli dál,“ navrhnul jsem, když mi nastalý ticho už kroutilo ušima.

Těsně po setmění jsme bez dalších hrůzostrašejch zážitků dorazili na Stříbrnej camp, kterej leží v jenom starým lomu. Je to pěkně krytý místo, lemovaný skálama. Camp je za tmy přístupnej po jedný jediný pěšině, tedy pokud si člověk nechce natlouct tlamu. Cítili jsme se

bezpečně. Oheň hořel a my si pomalu chystali spání.

Stalo se to bez varování. Nad náma zarachotily šutry a mezi nás se s mohutným žuchnutím snesla obrovitá postava. Zblízka ten chlap vypadal daleko hrozivěj, než z dálky. Oči se mu leskly, hubu otevřenou v děsivým šklebu od ucha k uchu, vyceněný zuby se zlověstně leskly v záři plápolajícího ohně a velký uzlovatý pracky křečovitě svíraly jeho vlastní krk někde pod ušima.

„He – hoj – he – he – hme, ha – ham – hic – he – hu – he – ham.“

My dva se Skinnerem jsme se snažili zmizet skokem do tmy, Hejkal, vedenej instinktem bojovníka vypěstovaným dlouholetým tréninkem v oddílu karate, zaujal bojovnej postoj obludě přímo tváří v tvář.

„Já se tě neleknu,“ ledově pronesl k postavě, která ho převyšovala o víc než hlavu. Pak vyskočil a vyťal soupeři tvrděj hák přímo na čelist. Ten pronikavě zařval bolestí, pak svěsil ruce a vrhnul se na čturu s vodou. Vypil ji na jeden zátah.

„Děkuju!“ řekl chraptivě a posadil se.

Pomalou jsme se se Skinnerem plížili zpět a vůbec nic nechápali.

„Nebojte se mě, já vám nic neudělám,“ pravděpodobně zopakoval to, to se nám snažil říct hned po tom, co mezi nás spadnul.

„Mám blbej den,“ prohlásil, otřel si z očí slzy a bez ptaní si vzal další flašku vody.

To už vypadal úplně mírumilově, jenom si tak rukou masíroval čelisti.

„A to to začalo tak hezky,“ pokračoval, „včera jsem si pěkně po samotářsku vyrazil na vandr a dneska ráno jsem si pořádně přispal. Do různova vychrápanej jsem si natáhnul kalhoty, nazul kanady a labužnický se protáhnul na sluníčku. Pak jsem si na plnou pusu zívnu a vypadla mi čelist z pantů! Huba zůstala dokořán otevřená. Chtěl jsem ji vrátit, ale nešlo to kvůli bolesti. Byla ukrutná. A co horšího, musel jsem si celou tu dobu držet panty rukama, jinak bych se bolestí zbláznil. Začal jsem hledat někoho, kdo mi pomůže, nemohl jsem se oblíct, nemohl jsem si zavázat boty, nemohl jsem se ani napít. Po hodině jsem měl v puse struhadlo, jak mi vyschla od toho průvanu, jazyk dřevěnej. Zkuste si v tomhle stavu někomu něco vysvětlovat! Jedna rodina přede mnou prchla z lesa a jejich fotr se mě pokoušel umlátit klackem, v cestě do vsi mi zabránil nějak pošahaněj myslivec, kterej na mě střílel brokama a donutil mě k útěku zpátky do lesa. Bába s roštím přede mnou z nějakýho důvodu unikla plaváním. I policajty na mě někdo poštvál. Ještě, že jsem narazil na vás! Ještě jednou děkuju za tu tvoji první pomoc!“

Zhluboka se napil z čtury a obrovskou pracíkov vděčně Hejkalovi zalomil palec.

Jan Hafran Frána – 3. místo v próze

Pre koho, s kým a prečo.

Je mesiac
divých kašlov
a z oblohy
padá, padá
čísi sneh.

Predo mnou
chodník úzky,
ako čiara
od ceruzky –
zastrúhanej
kohinoorky.

Na drobno
lámem suché
kôrky –
vtákom
čo s nami
zostarli.

Peter Joko Jokl – 3. miesto v poezii

Únor

Ještě spí v hnízdech ptačích snih
a vítr kouše do tváří,
však slunce, jako bleďý mnich,
slibuje v jitřních kázáních,
že za dvěma je předjaří.

Ještě se vrací s nocí mráz,
Kráľ Olší buší do větví.
Však luna mlhou oděná,
opakuje jak ozvěna,
že s úplňkem se oteplí.

Ještě sní tiše v koutě hůl,
co zdědil jsem jí před lety.
Však otisk tátův překryl můj
a dokud smrt neřekne stůj,
vyhlížím jarní výlety.

Jaroslav Bača Beneš – 3. místo v poezii

Štěstí na pátou

V mrazivém ránu jehličím šlapu
pode mnou v mlze se táhne pár chlapů
co v pase už odrostlo opranejm batlům
stezkou nás provází tam-tamy datlů
v žracáku *luncheon meat* a placatku rumu
štěstí se schovalo v optickým zoomu
palec už objevil chromovou páčku
pětkrát to zvětším a pak lehce zmáčknou...

František Čára Břejcha – 2. místo v poezii oldpsavců

Výsledky 18. ročníku trampské výtvarné soutěže TRASA 2011

Dědek

Dotyky – Haluz

Nej

Předjaří – T.O. Skaláci

Fotky – téma Prokletá vůně hor

1. místo: Ranné impresie – Haluz
2. místo: Zasněžený Svidovec – Višňák
3. místo: Sedem rokov v Tibete – Joko
3. místo: Zlatý weekend – Joko
3. místo: Roh II. – Pompo

Fotky – Volné téma

1. místo: Dotyky – Haluz
2. místo: Reklama na tramping – Višňák
3. místo: Slnko nad Hlbokom – Joko

Ostatní trampská grafika

1. místo: Zvadlo na 6. oheň Brdských Draků a 1. oheň Brdských Dobráků – T.O. Brdský Dobráci a T.O. Brdští Draci
2. místo: PF 2011 – T.O. Brdský Dobráci
3. místo: Kovbojové (placky) – Andra

Všem vítězům gratulujeme!

Všem zúčastněným srdečně děkujeme za fotky, které už možná byly zařazeny ve fotoalbech, za zvadla a novoročenky, které nenechali ležet v krabicích, a za malované placky. Letos se v Trase sešlo na sto čtyři dílek od dvaceti lidí a čtyř osad. Účast byla letos tedy víc než hojná – jen tak dál i v dalších letech!

TRASA 2012 – XIX. ročník

Kromě kategorie **Fotek (Vолné téma)** a kategorie **Ostatní trampská grafika** se pro vás otevírá nové **fototéma: Hoří jasně oheň křišťalový...**

Více vbrzku na internetové adrese <http://trasa.webnode.cz> nebo na e-mailu trasainfo@googlemail.com

DOBŘÉ ADRESY:

Oficiální stránky TRAPSAVCE

www.trapsavec.cz

Oficiální stránky TRASY

<http://trasa.webnode.cz>

Trapsavec má svou skupinu na FACEBOOKU

Psavcům vycházejí sbírky u Sdružení Avalon

www.sdruzeni-avalon.cz

Spoustu zajímavostí z minulosti i současnosti soutěže se můžete dozvědět na:

www.rodocapsa.cz/trapsaveckydenicek

a zároveň si objednat publikace z pera trapsavců na:

www.rodocapsa.cz

37. TRAPSAVEC 2011

Sborník 37. ročníku trapezové literární soutěže

Grafická úprava: Hana Dohnálková – Štěhně

Ilustrace: Eva Obůrková – Šklíba

Obálka: Iva Spurná – Draculea

Redakce: Pavlína a Milan Plchovi – Bublina a Belmondo

NEPRODEJNÉ!

